

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya - 9a. època - nº 217 - Abril 2020

Catalunya *A*

#TalMesComAquest

de 1870, el 4 d'abril, té lloc la Revolta de les Quintes, principalment a la Vila de Gràcia i Sabadell, quan el govern espanyol volgué cridar obligatòriament a servir dins l'exèrcit. Els graciencs, avisats de l'arribada de tropes per sufocar la revolta, feren sonar la campana de Gràcia de la Plaça d'Orient. L'exèrcit respongué amb canonades contra la Vila amb el resultat, el 9 d'abril, de 27 morts i el saqueig indiscriminat d'un gran nombre de cases. Des d'aleshores, la Campana de Gràcia, s'ha convertit en un element essencial de la revolta.

ON ENS TROBEM?

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Carrer Pare Lalueza 19-24 08025 -Barcelona
fborn@cgtsabardona.org
Tel. 933103362 FAX 933107080

Berga
Baix 4, 08600 -Berga
sac@cgtsberga.org
Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n 08240 -Manresa
manre@cgtsabardona.org
Tel. 938747260 FAX 938747559

Sabadell
Roselló 10, 08207 -Sabadell
cgtsabardell@cgtsabardona.org
Tel/FAX 937450197

Terrassa
Ramón Llull, 130-136, 08224 -Terrassa
cgtserrassa@cgtsabardona.org
Tel. 937339006

Castell del Vallès
Pedrisors, 9 bis, 08211 -Castell del Vallès
cgtsabardell@cgtsabardona.org
Tel/FAX 937142121

Sallent
C/ de Sant Martí 72, 08840 -Sallent
villadecans@cgtsabardona.org
Tel. 936590814 -610072649

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Carrer Clavelles 11 -08700-Igualada
cgtsanoia@yahoo.es
Tel/FAX 935840285

Tarragona
Plaça Imperial Tàrraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta 43005-Tarragona
cgtsarragona@cgtsabardona.org
Tel. 977242580 FAX 977241528

Baix Llobregat
C/ra. Espigades, 46 -08940 -Cornellà
comeu@cgtsabardona.org
Tel. 933779163 FAX 933777551

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 -El Vendrell
cgtsbaixpenedes@gmail.com
Tel/FAX 977699352

Barcelona Nord
Alfonso XI, 303-08912 -Badalona
cgt_bnr@yahoo.es
Tel/FAX 935831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos, 08800 -Vilanova i la Geltrú
cgtsvng@cgtsabardona.org
Tel/FAX 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 -Mataró
maresme.cgts@gmail.com
Tel/FAX 937502621

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 -Mollet del Vallès
cgt_mollet_vo@gmail.com
Tel. 935931543 FAX 935793173

Osona
cgt-osona@cgtsabardona.org
638675553

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 -Girona
cgt_gir@cgtsabardona.org
Tel. 972231034 FAX 972231219

Baix Camp/Priorat
Plaça Nen de les Oques 8, 1r D 43002 -Reus
baixcamp@cgtsabardona.org
Tel. 977340883

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos, 08800 -Vilanova i la Geltrú
cgtsvng@cgtsabardona.org
Tel/FAX 938934261

Alt Camp i Conca de Barberà
Carrer de la Zeta 6, 43800, Valls
cgtsaltcampconca@cgtsabardona.org

Ponent
Darrere Sant Martí, 15, 1e 25004 -Lleida
lleida@cgtsabardona.org
Tel. 973275357 FAX 973271630

Terres de l'Ebre
Casal Popular Panxampí
Francesc Gil de Frederic, 6, 43500 -Tortosa
terresebre@cgtsabardona.org

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA
Carrer Burgos, 59 baixos 08014 -Barcelona
spccc@cgtsabardona.org
Tel. 935120481

FEDERACIONS SECTORIALS

-Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
-Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
-Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)

Edició i Coordinació: Manuel Quesada
Disseny i Maquetació: Pau Rigol
Portada: Gerard Sierra
Redacció Catalunya: Manuel Quesada, Pau Rigol, Marta Minguela, Xavi Rojals, Rosalia Molina, Didac Salau, Laura Gómez-Pitudo, Jaume Galland, Danielia Manosa, Julián Guisado, Gerard Sanjaume, Rubén Pérez, José Cabezas, Rebeka Alonso, Patricia Muñoz i Gerard Sierra
Col·laboradors: Pilar Frey, Carme Álvarez, Óscar Murciano, Iru Mone, Ernest Galadí, Alex Timonczyk, Beatriz Casas, Rosa Pahisa, Manel Aisa, Amada Santos, Sindicat de Lloguers, Sindical Today, Dones de CGT, Dones Llibertàries i seccions, sindicats i federacions de la CGT de Catalunya
Redacció subscripcions: Carrer Burgos, 59 baixos 08014 Barcelona
Tirada: 13.000 exemplars

www.revistacatalunya.cat / www.fb.com/revistacatalunya.cat / catalunya@cgtsabardona.org / @RCatalunya

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agença de Protecció de Dades, el titular del qual és el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació; b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal; c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, als correus electrònics com: cgt-catal@cgtsabardona.org o comunicacio@cgtsabardona.cat bé a Carrer Burgos, 59 baixos 08014 Barcelona.

Pandèmies i solidaritats

Caos. Pandèmia. Reclusió social. Doctrina del shock? Vivim uns temps, si més no, complicats. La crisi del COVID-19 està colpejant la societat d'una forma virulenta i brusca que, sembla ser, ningú no s'esperava. Els Estats europeus han vist com en pocs dies, les nefastes polítiques sanitàries d'anys anteriors aboquen a la societat a un carreró sense sortida on la carn de canó tornem a ser la classe treballadora.

No contents amb això, les mesures per contrarrestar aquesta pandèmia estan sent del tot insuficients i, per descomptat, destinades a salvaguardar el sacrosant Capital. Aquest és el temps que ens ha tocat viure. I lluitar. Perquè, deixem-nos de romanços, en aquesta situació qui no plora no mama. Ara bé, tampoc és qüestió de practicar el "campi qui pugui", que és la doctrina social i ideològica que hem estat mamant en aquest capitalisme salvatge. Les situacions de crisi treuen el pitjor de molta gent, sobretot d'aquells que només comptabilitzen la vida, i la mort, en funció dels beneficis. També aquestes situacions treuen el millor de la gent, i arreu afloren iniciatives de solidaritat, de suport mutu, de lluita i de comunitarisme.

Es confirma la intuïció anarquista: el capitalisme és una merda però la societat és meravellosa. L'ésser humà és extraordinari. Sempre i quan sigui capaç de foragitar el búnker que el Capital ha construït a la nostra ment. Sumem-nos a les solidàries. Odiem a la burgesia que és infecta i rapaç. Només així podrem cuidar-nos entre totes ara, i en l'avenir.

I alcem la barricada de la vida contra la mort. Que la vida és lluita i, de moment, estem vius.

TEMA DEL MES	COVID-19: UNA CRISI AMB BIAIX DE CLASSE	3-5	
	SINDICAL	SANITARIS DENUNCIEN FALTA DE MATERIALS	6
		LA CGT DE CATALUNYA ADQUIREIX 10.000 MASCARETES	7
		CRÒNICA D'UNA JORNADA DE VAGA GENERAL	8
		VICTÒRIES A CEPISA I LA UNIERSITAT DE BARCELONA	9
		PLA DE XOC: QUE NO PASSI EL DE SEMPRE	10
		PANDÈMIA D'UN NOU VIRUS	11
		PERSONAL EXTERNALITZAT I CORONAVIRUS	12
	NOTÍCIES SINDICALS	13	
	OPINIÓ	UN ASSAIG INESPERAT	14
NO ENS FA FALTA LA POLICIA		15	
L'ENTREVISTA	BEATRIZ CASAS	16-17	
EL DOCUMENT	ELS EXPEDIENTS DE REGULACIÓ D'OCCUPACIÓ TEMPORALS I ELS ACOMIADAMENTS	18-19	
SOCIAL	SOLIDARITAT ENTRE EL POBLE DAVANT LA CRISI DEL COVID-19	20	
	COORDINEM ELS IMPAGAMENTS, SUSPENEM ELS LLOGUERS	21	
LES NOSTRES VEUS	EL CORONAVIRUS VISIBILITZARÀ LA CRISI DE CURES	22	
	8 DE MATÇ I EL PODER DEL MATRIARCAT	23	
INTERNACIONAL	ENS VAN VENDRE ESTABILITAT	24	
	METGES XINESOS RETREUEN MESURES PRESAS A ITÀLIA	25	
DINAMITA DE CERVELL	EL FAR	26	
	DICCIONARI MILITANT	27	
CULTURA I OCI	RECOMANACIONS I RECEPTES	28	
	HUMOR SOCIAL I PASSATEMPS	29	
AL TINTER	LA DEBILITAT DEL SISTEMA SANITARI PÚBLIC S'HA GESTAT AMB LES RETALLADES	30	

COVID-19: Una crisi amb biaix de classe

L'expansió de la pandèmia del COVID-19 segueix accelerant-se dia a dia. Desenes de milers de persones s'han contagiats a tot l'Estat. Una xifra que sabem que no reflecteix la realitat ja que no es fa el test a la majoria de les persones que presenten símptomes que no són greus. En el moment de tancar aquesta edició les dades oficials ens parlen de 65.719 infectats i 5.138 morts a tot l'estat, sent d'aquests 14.263 infectats i 1.070 morts a Catalunya. Ja hem superat el sostre psicològic d'haver superat a la Xina en defuncions. I les dades no paren d'augmentar.

Però la situació dramàtica no acaba només amb aquesta crisi sanitària que està portant a milers de persones a la mort. Aquesta crisi està repercutint de forma molt dura sobre la classe treballadora. És una crisi que té un biaix de classe molt clar i que, amb tota seguretat, condicionarà els propers anys de les nostres vides. No cal oblidar que el referent més proper que tenim és la crisi financera i econòmica que esclatà el 2008. I tots i totes sabem qui l'ha acabat pagant.

Aquest biaix de classe s'expressa en diferents aspectes. El primer i més clar pels efectes que està tenint sobre el treball. Estem veient com cada dia augmenten els acomiadaments, els ERTOS, els EROS... com obliguen a la gent a

agafar vacances obligades sota l'amenaça de l'acomiadament, etc. sumat a les irregularitats patronals que dia a dia denuncien els i les treballadores. Obviament, les reformes laborals que han generat un escenari on el treball és molt més insegur, han abonat el camp per a que la indefensió de la classe treballadora sigui el pa de cada dia i s'agreugi en moments com aquest.

Les declaracions de Foment de Treball en les que sol·licitava al govern mesures excepcionals (i ràpides) per facilitar els acomiadaments ens pot donar una idea de per on van els trets en la gestió d'aquesta crisi vírica que s'ha convertit en una crisi econòmica. Les pressions al govern per part de l'empresariat, sens dubte, estan determinant la postura d'aquest, caracteritzada per la inacció, les mesures a mitges tintes, i la preponderància de salvaguardar el Capital per sobre de les vides humanes.

El segon aspecte en que s'expressa aquest biaix de classe és que la pandèmia afecta, de forma molt més crua, a la classe treballadora i, concretament, als sectors més precaritzats d'aquesta. Les mesures de confinament, que

s'estan presentant com totalment insuficients, s'estan basant en que una part de la població, la més vulnerable econòmicament, continua havent d'anar a treballar, sovint en sectors no essencials i innecessaris per combatre la pandèmia. Treballadors de Glovo obligats a repartir, sectors industrials o de serveis continuen a tota màquina, obligant a milers de persones a agafar transports públics amb el risc de contagi que suposa aquesta exposició.

Però tampoc podem oblidar que la situació de la sanitat pública es troba pràcticament convallescent després de les diferents onades retalladores durant els anys precedents. Mostra d'això són totes les veus de sanitaris i sanitàries que denuncien la falta de recursos, la falta de mesures de prevenció (en aquest número del Catalunya en tenim uns quants exemples). Aquesta falta de mitjans està sent suplerta per l'esforç dels treballadors i treballadores de la sanitat pública. Torns interminables, pressió psicològica, un elevat risc de contagi degut a l'exposició constant a virus, etc. I mentrestant, la sanitat privada controla, encara, el 41,6% del total dels hospitals de l'Estat espanyol. En aquest sentit, la situació a Catalunya no és millor: un 70,5% dels hospitals són de titularitat privada, el 42,3% d'aquests amb ànim de lucre, deixant un escàs 26,8% d'hospitals de titularitat pública, com ho demostra el Catàleg Nacional d'Hospitals 2019 del Ministeri de Sanitat, Consum i Benestar Social.

La prioritat en aquest cas hauria de ser salvar la vida de les persones, i salvaguardar les vides de milions de persones que, d'una manera o d'una altra, estan veient els seus ingressos reduir-se, amb una perspectiva de futur gens encoratjadora. >>

APRETEU FORT !!

Pla de xoc

En aquest sentit, la solidaritat no ha trigat en sorgir. És cert que en moments de crisi tot s'accelera, i en un escenari com el que estem vivint, on tot és nou, les iniciatives solidàries afloren arreu per intentar parar el cop, el cop del COVID-19 i el cop econòmic a que ens estem veient exposada la classe treballadora. De fet, podem comptar: en el moment del tancament d'aquesta edició, només a Catalunya, hi ha presentats X ERTOS que afecten a un total de X mil treballadores.

Les organitzacions empresarials, els sindicats majoritaris i els grans lobbies han elaborat ja el seu pla de xoc particular. Les mesures del govern van encaminades a aquest escenari:

flexibilització dels Expedients de Regulació Temporal d'Ocupació (ERTOs), mesures de suport a l'activitat econòmica per garantir la seva liquiditat, etc. Però en aquest cas, i tal com assenyala Yasmine Khris (a la secció d'internacional), el que ens van vendre com l'única forma d'estabilitat ens ho estan venent ara com l'única forma de combatre la pandèmia. I és curiós perquè, a més, Yasmine, assenyala que, efectivament, tot allò que la Troika demanava com a imprescindible, ara s'està evidenciant com a inoperant.

La patronal catalana i la del País Valencià presentaven a l'inici de la pandèmia una sèrie de mesures –a les quals ha donat suport, no ho oblidem, CCOO i UGT– dirigides a evitar la pèrdua de capital per part de les empreses. La

majoria de les demandes, tal com apuntava la Directa fa uns dies, destinades a que el govern espanyol apliqui línies de finançament amb tipus d'interès zero, exempcions o ajornaments graduals sense interessos del pagament dels impostos i de les cotitzacions socials o incentivar les inversions per “minimitzar el màxim possible” els efectes de la crisi a les empreses. Doncs bé, sembla que, com sempre, les pèrdues econòmiques es socialitzen (atents a que les cotitzacions a la seguretat social dels i les treballadores no acabi corrent a càrrec de l'Estat, és a dir, a càrrec nostre) mentre que els beneficis continuen anant a parar a uns pocs. Als de sempre.

Però paral·lelament, ha sorgit també, de la població autoorganitzada, un paquet de mesures alternatiu, un Pla de Xoc que res té a veure amb el que proposa el Capital i l'Estat, on la CGT hi tenim un paper a desenvolupar. La filosofia que hi ha darrere aquest pla de xoc l'expressava molt bé la CGT de Catalunya fa uns dies: “que el Coronavirus no sigui la coartada per a una nova retallada de drets i una transferència de recursos públics a les empreses privades” perquè, al cap i a la fi, l'única sortida a l'atzucac en que ens trobem és precisament el contrari: la transferència dels recursos privats a allò públic, a la col·lectivitat.

Aquest Pla de Xoc passaria per, al contrari de les mesures preses pel govern, enfortir la sanitat pública, protegir les treballadores dels serveis essencials, paraitzar tota activitat econòmica no essencial, prohibir els acomiadaments i introduir una renda bàsica universal i incondicional, suspendre el pagament de lloguers, hipoteques i subministraments bàsics per la població, destinar recursos per prevenir la violència masclista que en aquests dies de quarantena pot generar autèntics estralls, l'alliberament de persones preses majors de 60 anys o amb patologies greus i el tancament dels CIEs i la fi de les deportacions.

El sindicat com a antídoto

Nosaltres, militants de la CGT de Catalunya en nuclis, seccions, sindicats, federacions no hem de, i no podem, restar passives a tota aquesta dinàmica que s'està generant. És més, hem de ser conscients que som el tercer sindicat de Catalunya i, si ens ho mirem bé, el primer sindicat que actua com a sindicat, i no com a una extensió i una crossa de la classe empresarial i del govern.

El confinament en que ens estem veient aquests dies no ha d'aturar la nostra tasca sindical, és més, ha de servir per potenciar-la. Hem rebut milers de consultes d'afiliats i no afiliats, ens hem vist immersos de sobte en una realitat en la que hem hagut de fer front a tot tipus d'abusos patronals, ens hem vist en la tessitura d'haver de defensar la nostra salut i la dels nostres companys a carteries, a fàbriques, a supermercats, a consultories, a hospitals, a tot arreu. Hem editat centenars de fulls informatius amb l'objectiu de promoure l'autodefensa laboral. Hem denunciat públicament aquests abusos, hem destapat tripijocs de caps i sindicats grocs, hem aturat ERTOS... Hem fet el que ha de fer un sindicat. Ni més ni menys. I això queda. Es percep. Molta gent ha vingut a trucar a la porta del sindicat a demanar ajuda i han vist clarament que la CGT, a diferència d'altres, som un sindicat de i per la classe treballadora. Que estem quan hem d'estar i on hem d'estar.

“La sortida social i col·lectiva a la crisi del COVID-19 passarà pels treballadors i treballadores, que som qui dia a dia fem funcionar el món”

Amb les cartes que ens ha tocat jugar, hem jugat i estem jugant de la millor manera que sabem. Però cal no abaixar la guàrdia, perquè vindran temps més difícils, i tot apunta a que un altre cop el conflicte entre Capital i Treball es tornarà més cru, més visible, i més violent. I hem d'estar preparades i preparats per fer-hi front. Així doncs, cap on caminar enmig de la tempesta? Quin és el recorregut a fer? En un escenari nou, on tot canvia d'un dia per l'altre, què fer?

Posar la vida al centre

Potser és en aquests temps on hem d'aprendre més de les lliçons que el feminisme ens està donant durant els últims anys. La lluita contra el COVID-19, tot i les metàfores i la parafernàlia bel·licista dels discursos oficials, vindrà de la mà precisament de les cures, en tota la seva dimensió, però sobretot, de l'imperatiu feminista: Posar la vida al centre. Ara més que mai és imperiós posar tota l'activitat de la nostra societat al servei de les persones. Al servei de la vida, i no dels diners. Per fer-ho, cal una intervenció pública immediata de tota l'activitat econòmica privada i enfortir també el teixit de l'economia social, de les cooperatives reals. És imprescindible que orientem tota l'activitat cap a l'esforç col·lectiu per combatre l'expansió del COVID-19. I per poder fer això, hem de prescindir i deixar de banda els interessos capitalistes que no cerquen altra cosa que obtenir rèdits de les seves empreses, encara que això suposi uns quants o molts milers de morts. Unes morts que són vistes com de persones prescindibles, principalment gent de més de 60 anys i malalts, en una espècie d'eugenèsia social com la que els anys 1930s defensava el nazisme.

En aquests context, la sortida social i col·lectiva a la crisi del COVID-19 passarà pels treballadors i treballadores, que som qui dia a dia fem funcionar el món, i no pas

pels accionistes i empresaris. Som nosaltres qui sabem com treballar i com fer que una indústria produeixi i un servei social funcioni. Com a organització de treballadores i treballadors que som, la CGT de Catalunya ens posem al servei del conjunt de la població per contribuir a construir aquesta resposta col·lectiva i social a la crisi. Per això, ens hem de fixar els següents punts:

1 Paraltzació de tota activitat econòmica no essencial. En l'actual situació és criminal posar en risc la salut dels i les treballadores, de les seves famílies i persones properes (i, per tant, del conjunt de la societat) només per obtenir benefici privat. S'ha de suspendre qualsevol activitat productiva i de serveis que no s'adreci al bé col·lectiu. I això s'ha de fer de forma immediata. Exigim a les administracions que prenguin les mesures oportunes per garantir-ho.

2 Intervenció pública de tota l'activitat econòmica així com de tots els recursos productius. L'activitat econòmica, tant productiva com de serveis, s'ha de subordinar a les necessitats col·lectives. Les fàbriques s'han de posar a funcionar per cobrir les necessitats d'equipaments sanitaris, de neteja i d'atenció de les persones. Els serveis s'han d'enfocar, exclusivament, a garantir les cures i el suport a tota la població, començant per les persones malaltes, aïllades i les que presenten factors de risc. Per això és imprescindible que des de les administracions públiques s'intervengui l'activitat econòmica amb aquesta finalitat.

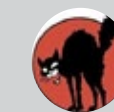
3 Control dels treballadors i treballadores de les activitats als centres de treball. Ja hem vist com des de l'inici de la crisi, a molts centres de treball els directius s'han esfumats i han sigut els i les treballadores les que els han fet funcionar. Som nosaltres qui sabem com funcionen les màquines. Qui sabem què poden fer i què no. Qui sabem com atendre a les persones, com netejar o com realitzar una distribució d'aliments. Som també nosaltres qui sabem que cal protegir-nos quan treballem i qui no dubtarem a sacrificar la nostra salut laboral. A més, els i les treballadores som solidàries. Com a sindicat ens oferim, en aquelles activitats que siguin essencials per sortir de la pandèmia i salvar vides, a contribuir a organitzar el funcionament de la producció i serveis a través dels espais d'organització col·lectiva dels i les treballadores i treballadors. L'única exigència que posem és que la finalitat de l'activitat ha de ser, única i exclusivament, social.

La sortida de la crisi del COVID-19 no la resoldran ni els capitalistes, que només miren pel seu benefici, ni uns polítics que, a banda de retallar durant anys la sanitat pública, no volen posar en risc els interessos del Capital. Conscients d'aquest fet, fem una crida al conjunt de la població a organitzar-nos per construir una solució social i col·lectiva a la pandèmia i a la crisi actual. Amb el suport mutu a pobles i barris i posant l'economia al servei de la població.

Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya

EL FIL

Ermen
@ErmengolGassiot
18 de març de 2020

Ahir el govern espanyol va anunciar una sèrie de mesures econòmiques, laborals i socials per fer front a la situació d'emergència del COVID-19. Més enllà de la propaganda, que suposen aquestes mesures? Doncs una gran estafa
<http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article13297#XnJKi3Jcd7M>
Obro fil

Pel que fa a l'habitatge:
- No defineix cap moratòria en el pagament de lloguers, que és la forma d'accés a l'habitatge per a la gent més precària
- La moratòria en el pagament d'algunes hipoteques en el fons només suposa endarrerir els pagaments als bancs

Seguint amb l'habitatge:
- No estableix cap límit al preu del lloguer
- No defineix cap mesura que pugui permetre donar un ús social als milers de pisos buits existents, malgrat la situació d'emergència que hi ha
Gent malalta haurà de continuar en pisos saturats

Pel que fa al treball, bàsicament recull les demandes que les patronals CEOE i CEPYME han imposat a CCOO i UGT
- No prohibeix els acomiadaments de treballadors/es. Recordem que moltes empreses estan acomiadant precaris, no els fan ni ERTOS

Seguint amb el treball:
- Facilita molt els ERTOS vinculats al #COVID19, encara que siguin d'empreses amb beneficis milionaris (IKEA, SEAT, etc). Permet que molts siguin per "Força major" (es resol en 5 dies sense negociació) i agilitza els terminis de la resta

Encara més sobre el treball:
- Redueix (o exonera) les cotitzacions a la <http://Seg.Social> de les empreses durant els ERTOS. És a dir, descapitalitza encara més una Seguretat Social que ha d'afrontar pagar a desenes de milers enviats a l'atur

Sobre el finançament a les empreses:
- Es faran avals milionaris de crèdits a empreses. Avals que, com en el rescat dels bancs, la majoria s'acabarà menjant l'Estat
- Ja sabem que la majoria dels crèdits se'ls enduran les grans empreses

En definitiva, estem davant una nova estafa gegant. Ens retallen drets sindicals, ens envien a l'atur i dediquen els diners públics a finançar les empreses que ens exploten.
+ info: <http://cgtcatalunya.cat/spip.php?article13297#XnJKi3Jcd7M> via @CGTCatalunya

ELLS ET NECESSITEN

PERÒ NOSALTRES
NO ELS NECESITEM

El personal sanitari denuncia la manca de protocols i mesures de protecció

Com a sanitaris no li tenim por a aquest virus, però no volem ser transmissors del virus a la població.

El passat dia 16 de març, treballadors i treballadores de diferents seccions de la CGT de Catalunya van realitzar una roda de premsa telemàtica al local del sindicat on denunciaven la falta de recursos als centres sanitaris.

Representants sindicals de la CGT Catalunya han avisat que els falten equips de protecció individual (EPIs) adequats per a poder-se protegir del Covid-19 en els sectors hospitalari, de transport sanitari i d'atenció domiciliària. Denuncien que tal com estan treballant ara poden ser transmissors del coronavirus a la població

En una roda de premsa telemàtica diversos representants sindicals del sector sanitari de CGT Catalunya han avisat de la falta de recursos i prevenció, i denunciant que els hi calen més i millors equips de protecció individual, coneguts com a EPIs, per a poder continuar fent la seva feina sense posar en perill a la població davant el Covid-19. "Els EPIs són un material que necessitem de manera preventiva per no contagiar-nos", ha dit Samuel López, treballador del sector de les ambulàncies. Per això, ha

denunciat que en el transport sanitari no van disposar des del primer moment del material de protecció adequat i que ara els arriba de manera racionalitzada i insuficient.

"Les bates i els barrets que ens donen no són impermeables", com haurien de ser per a protegir-se del Coronavirus, ha explicat López. "Maribel Ramírez treballadora a l'Hospital Universitari de Bellvitge i delegada per CGT, a qui ja vam entrevistar al darrer número, ha explicat que "com a sanitaris no li tenim por a aquest virus, però tenim famílies i no volem ser transmissors del virus a la població".

"Si el personal sanitari no està ben protegit pot contagiar-se més fàcilment i això pot causar que la ràtio de treballadors sigui menor i calgui doblar tornos. Això, al cap dels dies, pot fer que hi hagi un moment on els sanitaris no arribin a tot, encara que intentin donar més del 100%", ha afegit. Celia Sanjuan, del sector de l'atenció domiciliària, ha denunciat que no tenen resposta de l'administració davant d'aquesta manca de material de protecció: "Aquest matí ens havien de donar el material i només ens han

donat pots d'aloè vera". Ara mateix hi ha 4.000 treballadors d'aquest sector a Barcelona, atenent 2.600 usuàries sense EPIs, ha explicat.

"Els nostres treballadors fan entre 4 i 5 visites al dia sense mascaretes i sense poder-se netejar entre visites. Per això crec que cal que es posin mesures ja, perquè el contagi cada vegada serà més gran". Sanjuan també destaca la diferència entre serveis d'atenció domiciliària i teleassistència privats i municipals, ja que els darrers sí que disposen de materials de protecció. La representant a l'Hospital de Bellvitge ha denunciat també que l'estat espanyol és un dels darrers en llits hospitalaris, "Tenim 3 llits per cada 1.000 persones. Som dels darrers països amb llits hospitalaris", ha denunciat Ramirez.

Samuel López ha detallat que a les ambulàncies s'està portant pacients de l'hospital a casa "per fer la quarantena, perquè són positius per Coronavirus, sense mesures o amb mesures insuficients". Això els fa patir resposta de l'administració davant d'aquesta manca de material de protecció: "Aquest matí ens havien de donar el material i només ens han

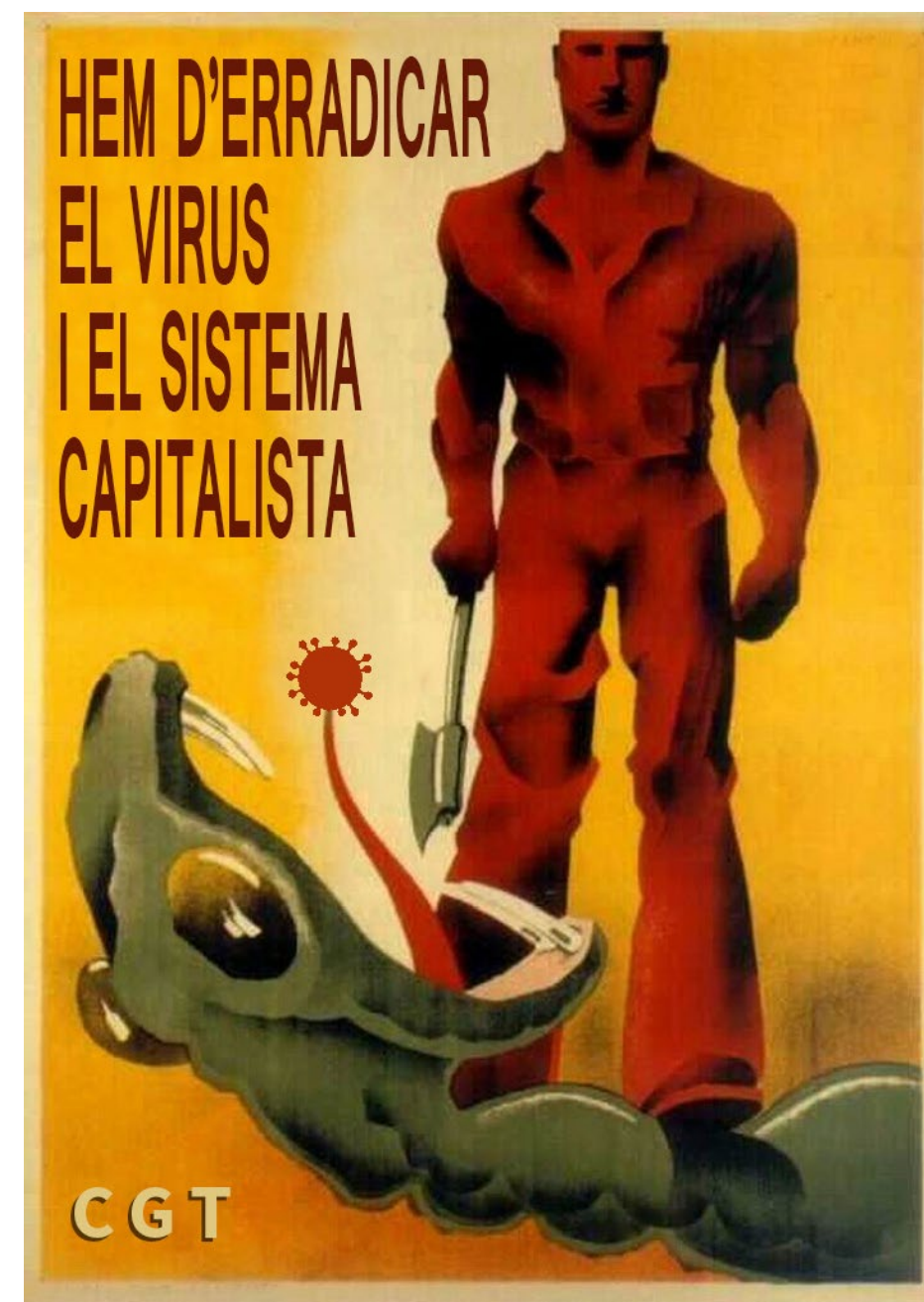
necessitem els EPIs per no posar en perill més companys, ni famílies, ni pacients".

Protocols canviants i insuficients

"Als hospitals anem pel sisè protocol en 5 o 6 dies i això suposa que, amb unes càrregues de treball brutal, els treballadors no tenen temps d'aprendre's bé els protocols". A més de la manca de protecció, els representants sindicals també han volgut destacar el canvi de protocols que s'està vivint els darrers dies. A l'Hospital de Bellvitge, per exemple, es canvien els protocols dues o tres vegades al dia, ha explicat Ramirez.

Redacció Catalunya

La CGT de Catalunya adquireix 10.000 mascaretes FFP2 per protegir als i les treballadores sanitàries

Vista la incompetència de les administracions públiques per protegir als i les treballadores del sector sanitari, la CGT de Catalunya ha fet una primera comanda de més de 10.000 mascaretes FFP2 (les que protegeixen d'infeccions) a un proveïdor amb llicència homologada del govern de la Xina.

El cost total d'aquesta primera comanda està sufragat amb 16.000€ aportats de diversos fons de CGT de Catalunya. Les mascaretes seran derivades a Hospitals de gestió pública i treballadors/es del transport sanitari d'ambulàncies, amb un èmfasi especial a l'Hospital d'Igualada que fa dies travessa una situació crítica. La recepció del material serà

d'aquí a 5-7 dies a l'aeroport del Prat des del seu origen a la Xina.

A banda d'aquesta primera adquisició, s'està preparant una segona comanda per la setmana vinent amb les aportacions que diverses federacions, sindicats i seccions sindicals de la CGT de Catalunya estan fent en aquests moments.

Aquests contactes amb hospitals de la Xina i proveïdors tenen el seu origen en campanyes solidàries d'enviament en que van participar seccions sindicals de la CGT el mes de gener cap al país asiàtic. Alhora, actualment estem gestionant enviaments que volen fer hospitals xinesos a Catalunya, en forma de més material, sense

cost, com a mostra de solidaritat mútua.

Les seccions sindicals de la CGT seguirem exigint la protecció dels i les treballadores amb els Equips de Protecció Individual (EPIs) que mereixen. Però no ens quedarem de braços creuats mirant com la incompetència o l'avarícia del sector privat posen trabes a protegir a aquells que estan salvant vides de la població.

La dedicació de fons provinents dels nostres afiliats i afiliades a la protecció de la classe treballadora entronquen amb els valors anarcosindicalistes de solidaritat, suport mutu i acció directa.

Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya

EL SEMÀFOR INSURRECTE

Toni Cantó

Aquest feixista de "nueva cuña" ens va delectar amb un joc de paraules dignes de la ploma més àgil de la literatura espanyola. "Hermana, yo sí te contagio" referint-se a Irene Montero, contagiada per CoVid19. Sabíem que Cantó havia estat actor, el que no sabíem era que a banda de feixista era un gilipolles rematat. Clar que, ell juga amb avantatge, ni el Coronavirus vol apropiarse a ell, del fastic que arriba a fer. Intentarem estar a l'alçada de les teves paraules: "Toni Cantó, ets una merda seca".

Pedro Sánchez

El president del govern porta varis dies sortint a la tele a parlar-nos sobre la crisi que estem vivint. No es cansa de la seva verborrea bel·licista contra el virus, obviant que són les cures, i no la guerra, la que ens traurà d'aquest atzucac. Però no content amb això, ens demana que "no ens queixem", que no "retraiem coses"... Com per exemple que s'han carregat la Sanitat Pública. Pedrito amic, ens queixarem sempre, ja surtis amb soldadets o amb qui vulguis a fer les rodes de premsa.

Josep Sánchez Llibre

No recordem haver dedicat cap semàfor al president de la patronal. Cosa estranya en nosaltres. Aquest cop, però, li dediquem a un dels majors psicòpates del país. Aquesta desgràcia humana, juntament amb els seus amics de Foment, no se'ls hi acudeix una altra cosa amb la que està caient que dir que "s'haurien de facilitar els acomiadaments". Josep, el que s'haurien de facilitar són guillotines a la població per a usar-les amb gent com vosaltres. Llavors, seiem i parlem-ne.

Sanitàries

Podríem dedicar el semàfor verd a molta gent: caixeres de súper, transportistes, conductors d'autobusos i metro, netejadores, atenció domiciliària... Realment, a totes aquestes anònimes. Però decidim posar-li a les sanitàries. Ells i ells, no només estan lluitant contra el CoVid19, estan lluitant sobretot contra les retallades, suplint amb la seva suor tot el que el Capital ens ha tret. No oblideu mai la tasca dels qui s'estan jugant la vida per cuidar-nos a totes. Sanitàries i sanitaris, sou extraordinàries.

Crònica d'una jornada de Vaga General a Barcelona

Tot just començava el dia 8 i moltíssimes dones ja ens estàvem concentrant a les nostres poblacions o barris per fer una tasca d'extensió i informació de la vaga feminista del 8M.

En moltes poblacions i barris s'havia estat treballant durant tota la setmana fent activitats reivindicatives del 8M: xerrades, jornades, debats, pel·lícules, tallers, etc. i totes aquelles activitats que la imaginació ens va permetre dur a terme. A més de la manifestació nocturna i la marxa de torxes del dia 7, on les dones vam reivindicar que "La nit és nostra".

Moltes companyes de CGT, anarcofeministes vàrem participar coordinadament amb la resta de grups feministes a les activitats que es van organitzar als llocs on vivim. D'activitats es van fer moltíssimes, des de piquets informatius i reivindicatius, performances, denúncies a l'església catòlica, lectures de manifestos feministes, manifestació per la població, menjars col·lectius elaborats per companys que s'encarregaven de la tasca de cures, i marxa conjunta cap a la manifestació de la tarda.

Es va plantejar com un dia reivindicatiu i de lluita, i alhora festiu, fent incidència en activitats sobre la vaga de cures i de consum. El piquet central de Barcelona, fent costat a Les Kellys van denunciar davant d'alguns grans hotels de Barcelona, la precarització i les condicions laborals de les dones. Als grans hospitals, com a la Vall d'Hebron o l'Hospital Universitari de Bellvitge on estava convocada la vaga, es van fer concentracions i piquets informatius davant els centres.

A Mataró es van fer denúncies en algunes empreses on s'havia donat casos de masclisme, com a la discoteca Cocoa. Al'Anoia es va participar conjuntament amb La Traca Feminista i entitats del poble. A Terrassa es va participar amb les companyes de col·lectius feministes anticapitalistes. Les accions i reivindicacions es van repartir al llarg de la setmana, llançant, cada dia, reivindicacions de diferents

Fotografia de Didac Salau

eixos: habitatge, treball productiu i reproductiu, serveis socials, antirracisme i cures.

El dia 8 al matí es va fer el mapeig de les violències de Terrassa, on es van assenyalar punts de la ciutat on s'ha exercit violència i abusos, des de llocs on hi treballen violadors i abusadors fins a les oficines dels serveis socials i l'església.

La vida al centre va ser el lema que van triar les companyes de Mollet Feminista pels tallers que es van fer el dia 7, sobre: ginecologia, habitatge, sexualitat de les joves, salut mental i dones migrades.

A Barcelona es va començar amb un homenatge a "la Negreta", una dona que va ser executada el 1769 per liderar, amb altres dones, la Revolta del Pa.

Enguany va ser molt important les denúncies directes a l'església catòlica, des d'accions davant les esglésies de diverses poblacions, com a Mollet, on es va demanar una jornada col·lectiva per apostatar de l'església catòlica, fins a companyes

que van accedir dins d'una església denunciant com l'església vol tornar a prohibir l'avortament. O una performance davant de la catedral de Barcelona, amb l'objectiu de fer un homenatge a les dones assassinades per la violència masclista, on un centenar de dones van fer una "processó" vestides de negre i tules negres a les cares, fins arribar a la Catedral, carregant un taüt i flors. Un cop allà es va fer una performance, on es van denunciar els assassinats per violència de gènere, llegint el nom de les dones assassinades aquest any. L'acció va ser emocionant, entranyable i colpidora per a totes, es va posar un taüt, amb flors i el nom de les dones assassinades, al bell mig de la Catedral. Aquesta acció es va fer conjuntament amb el piquet de la Comissió Laboral 8M i companyes de CGT.

Els piquets també van ser molt imaginatius: des de canviar els rètols dels carrers per noms de dones, posar a les estàtues d'homes davantal i estris de neteja amb cartells on s'apel·lava al treball de cures compartit; i a les estàtues de dones cartells dient "Jo també faig vaga".

“Juntes, valentes i lluitadores vam prendre els carrers el 8M”

I un emotiu acte en record a les nenes assassinades de Guatemala davant el monument de Colón.

Els espais es van omplir de dinars col·lectius on la sororitat i la visibilització de les cures va ser present, on no van faltar la música, cançons, balls... i les paelles elaborades pels companys, com a Mollet... o dinars compartits entre veïnes i veïns, com a la vocalia de dones de l'esquerra de l'Eixample, on a més van okupar el carrer Aragó aprofitant que s'obria sense cotxes a la ciutadania.

Des de CGT Catalunya es va habilitar un espai per a cures al sindicat d'Espectacles, on moltes companyes i companys van poder gaudir d'un merescut descans després de les activitats del matí... i on es van reposar forces amb begudes i menjars preparats pels companys encarregats de les cures.

Dones de la CGT

Victòries de les treballadores a Cepsa i a la Universitat de Barcelona

Aquest mes s'han fet públiques dues sentències que han fallat a favor dels drets laborals dels treballadors i treballadores. La primera ha estat motivada per la denúncia de les representants sindicals de la CGT a la comercial CEPSA, que finalment ha pogut demostrar que 400 persones hi treballaven en condició de falses autònomes. La segona victòria és la sentència que obliga a la Universitat de Barcelona a incorporar com a indefinit a professorat amb contractes que han demostrat ser falsos associats.

Les representants sindicals de CGT a CEPSA han estat un any i mig recollint dades i proves que finalment han servit perquè Inspecció de Treball els donés la raó i com a conseqüència l'empresa haurà de pagar 4.856.606,26€ per frau a la Seguretat Social després que hagi quedat

provat que al voltant de 400 treballadors/es que estaven treballant per compte propi, ho haurien fet de forma assalariada. El procés d'externalització de benzineres de CEPSA ha estat el marc idoni perquè CEDIPSA, l'empresa filial que les gestiona, obligués a treballadores a donar-se d'alta a la seguretat social en comptes de contractar-les. Aquest fet ha comportat que el personal fes jornades de fins a 14 hores, sense el dret de vacances pagades i havent d'anar a treballar fins i tot amb condició de malaltes, ja que la baixa per incapacitat temporal suposava un cost que havien d'assumir les treballadores.

A partir de la feina de la CGT a CEPSA s'ha verificat que el sistema conegut com a "cofo" i que utilitza Cedipsa és fraudulent. El "cofo" és l'acrònim de "company owned dealer operated" i es tradueix en què la gestió de cada

benzinera la fan "petits empresaris". El dictamen d'Inspecció de Treball demostra que en realitat les condicions de treball d'aquests falsos autònoms les marca la filial de la firma de carburants i que la seva lògica és la de l'estalvi de costos. Així, quan les persones que exerceixen de "cofistes" es queixen de la precarietat l'empresa se'n renta les mans i suggereix la reducció dels salaris de les treballadores.

Una altra de les obligacions que imposa Cedipsa és l'horari d'obertura de les benzineres per part dels falsos autònoms, obligant-los a servir de dilluns a divendres de les 7 del matí a les 8 de la nit, com a mínim.

Des de la CGT es denuncia que malgrat aquest model fraudulent i precaritzador s'ha pogut provar en les benzineres de CEDIPSA a Catalunya és extrapolable a la resta de l'estat

espanyol i s'espera que així es demostrï. La Universitat de Barcelona també ha rebut un sotrac judicial. Una sentència ha fallat a favor de 13 docents de la UB i obliga a aquest organisme a contractar-los com a personal indefinit en comptes de fer-ho en categoria d'associats.

La categoria d'associat es va crear amb l'aprovació de la Llei Orgànica d'Universitats al 2001 basant-se en què era una forma que tot tipus de professional pogués aportar la seva experiència dintre de la formació universitària. D'aquesta manera obliga el personal a estar en possessió d'un contracte fora de la universitat i també estableix que aquest format no podrà superar el 40% de la plantilla.

La realitat difereix considerablement de l'articulat de la llei i demostra que la figura dels

associats s'emmarca dins del procés d'uberització que els i les docents universitàries estan patint durant les últimes dècades. Les dades del curs 2017-2018 demostren que a la UB, aquesta forma de professorat low-cost es situa en el 41,1%, superat per la UDL, en el 43,5% i la URV que es converteix en la primera de la llista amb un 55,4%. Pel que fa a la Universitat de Barcelona, el professorat associat representa el 42% del Personal Docent Investigador (PDI).

La sentència reconeix que les demandants tenen assignades les mateixes tasques que el professorat amb contracte fix o indefinit. D'aquesta manera duen a terme docència de matèries troncales, coordinen màsters, fan tasques d'investigació, tutories, etc. Això sí, amb un salari que en molts casos no arriba a 500€. Aquesta sentència també ha desmentit les paraules de Maria José Torres, rectora de la URV i presidenta de l'ACUP (Associació Catalana de les Universitats Públiques), quan afirmava Jo crec que als associats no els hem de considerar precaritzats. L'associat està descrit per llei com una plaça per a especialistes de prestigi reconegut que es guanyen la vida fora de la universitat.

Les seccions sindicals de CGT a les universitats de Catalunya porten molts anys mobilitzant-se i convocant vagues amb un seguiment important en defensa de l'ensenyament públic, fet que passa per eliminar la precarietat laboral del professorat universitari. Ara cal continuar lluitant perquè la sentència s'apliqui a la resta de personal associat.

PLA DE XOC: Que no passi el de sempre

Des de l'inici d'aquesta crisi sanitària sense precedents que està sent el COVID-19, molts ja preveiem la tempesta que s'hi amagava al darrere per a la classe treballadora i la que ens podia caure a sobre. Crisi (en aquest cas sanitària, però crisi al cap i a la fi) i neoliberalisme no són mai una bona combinació. Algú acaba pagant sempre els plats trencats i des de fa massa temps, sempre som nosaltres.

La CGT, junt amb altres organitzacions sindicals i socials, va signar un decàleg d'exigències a les administracions quan es va declarar el període d'excepcionalitat que estem vivint que entre altres reivindicacions demanava la reversió de totes les retallades en sanitat dels últims anys, la intervenció dels serveis sanitaris privats sense costos, una moratòria dels lloguers i hipoteques, la cobertura del 100% del salari dels treballadors afectats, la prohibició d'acomiadaments (incloent-hi EROs i ERTes) i ajudes (no préstecs) pels autònoms, entre altres mesures. El manifest va esdevenir gairebé profètic perquè només un dia després de la declaració d'estat d'alarma per part del govern espanyol, els acomiadaments van començar a arribar. Les xifres són esfereïdores, el 20 de març ja eren més de 152.000 els treballadors afectats per un ERTi i no ha parat de pujar.

Quan per fi el govern va sortir a explicar-nos les mesures econòmiques excepcionals que es prendrien arran de la crisi, totes anaven en la línia d'acontentar la patronal, i les ajudes gairebé estaven completament destinades a afavorir les mans privades. Pel que fa a les mesures en relació als acomiadaments, només es recomanava tèbiament que les empreses no fessin fora a ningú. Les remeses d'urgència que arriben a la increíble xifra de 200.000 milions d'euros, no van adreçades a les persones afectades, sinó a les empreses afectades. És a dir, la mateixa cantarella neoliberal de totes les crisis. I mentre a la França del neoliberal Macron i a Itàlia els seus respectius governs prohibien els acomiadaments

durant tot aquest període, la coalició suposadament d'esquerres que governa l'estat només feia una trista recomanació.

Sobre moratòria de lloguers, ni un esment, només es contemplava una moratòria per a les hipoteques (que no condonen ni un cèntim, només ajornen el cobrament), malgrat actualment el 75% dels desnonaments són de persones en règims de lloguer. I encara vam haver d'empassar-nos les declaracions de la ministra Calviño preguntant-se què seria dels propietaris si es fes una moratòria, mostrant un menyspreu total a totes les famílies treballadores que abans que acabi el confinament no podran pagar els abusius preus dels "pobres" propietaris.

I pel que fa a les mesures d'urgència preses per a la sanitat, tot ocupant hospitals privats i fins i tot hotels per poder atendre des de la seguretat social, absolutament col·lapsada, l'allau de malalts, aquestes no ens sortiran de franc.

Les empreses privades "afectades" un cop acabada la crisi passaran la factura a l'estat. I no serà l'única factura que haurem de pagar entre tots, o algú es pensa que els 200.000 milions no els haurem de tornar? Recordem com els 60.000 milions de rescat a la banca (que mai van tornar) de la crisi econòmica es van traduir en retallades brutals, especialment en educació i en sanitat? Veiem possible que els mateixos que ahir van retallar la sanitat un cop i un altre i que avui tracten d'herois als esgotats i desbordats treballadors del sistema sanitari, tornin a retallar la sanitat després d'aquesta crisi? Podran arribar a aquest nivell de cinisme? Quantes vides es podrien haver salvat durant aquesta crisi si no haguessin retallat durant vint anys els pressupostos de sanitat? No ho sabrem mai. Però una cosa tinc clara, d'aquesta gent, m'ho espero. O més aviat, ja no espero res. Però no són ells els que em preocupen, sinó nosaltres, la classe treballadora. Perquè si aquesta crisi sanitària que encara no hem superat ha

demonstrat la solidaritat i la capacitat cívica de la majoria de la gent (això donaria per un altre article que valdria la pena escriure), també dibuixa un panorama desolador per quan per fi haguem superat (excepte aquells que no ho facin) aquest mal tràngol.

Aquesta és la cara i la creu del neoliberalisme i de la seva "doctrina del shock". De cada crisi algú en treu profit, i d'alguna manera els pobres en sortim sempre més pobres i els rics, més rics. I quan aquest malson s'acabi, és previsible que en comenci un altre. Amb centenars de milers d'acomiadaments, una economia malmesa, i al cap de poc temps, conseqüències que hi estan associades, com una previsible allau de desnonaments, i unes arquitectures públiques buides, les coses es posaran molt magres per a la classe treballadora, un cop més.

A les nostres mans està el no acceptar-ho, no fer-ho aquesta vegada. Podem dir prou. Perquè aquesta crisi l'han de pagar els rics. Aquest

cop hem de fer que paguin ells. Per justícia, per sentit comú i fins i tot, per decència. Ens hem de preparar per tornar a omplir els carrers que avui per consciència, buidem. Probablement aquesta lluita serà de les més dures de les que haguem viscut mai. Cal plantejar-nos seriosament formes d'organitzar-nos alternatives al model capitalista en què estem sotmeses, que ens fa dependents dels qui no tenen altre objectiu que explotarnos sense límits per omplir les seves arquitectures. Hem de ser capaços de forçar canvis perquè tots aquells serveis que asseguren una vida digna, estiguin al servei de les persones i no del capital. És hora de perdre la por i que aquestes paraules passin a fets. Només fent-ho, hi podem guanyar.

Rubén Páez i Xavi Rojals

Redacció Catalunya

Diari de notícies del món sindical, independent

Sindical Today

La actualitat sindical escrita amb sang d'esquirol amb pell d'empresari

PANDEMIA D'UN NOU VIRUS

Un recent estudi de la "Càtedra d'ètica econòmica" de la Haymarket University, a Chicago, i del "Abteilung für Wirtschaftsforschung" de la Sant Pauli Universität d'Hannover ha detectat i posat nom, per fi, al temut virus abans conegut com K3.1415-TA-*Lism. Aquest virus és el més letal dels que es recorden i afecta a persones de totes les edats. És especialment dur en el tercer món, on afecta també menors d'edat.

Especialistes dels esmentats departaments coordinats pel professor Peter J. P. Roudhn han denominat a aquest cep "Currelavirus". Els símptomes són molt diversos, la qual cosa ho fa especialment perillós i, fins al moment, difícil d'erradicar. En paraules del propi professor: "Entre els símptomes més habituals s'inclouen els cops de calor asfaltant un carrer a l'estiu, l'aixafament pel col·lapse d'una fàbrica de roba de marca fatxada en un país en vies de desenvolupament, els esvaïments al volant després de llargues hores de conducció, atropellaments mentre es carrega en una bicicleta amb el menjar d'un brut burgès", a les quals caldria afegir altres com les múltiples malalties pulmonars després de respirar materials cancerígens, pols d'obra des de nen i un llarg etcètera.

Donada la rellevància de la troballa, Sindical Today ha contractat una empresa especialitzada per

a enviar la nostra becària a entrevistar en persona el nou virus. Aquesta empresa ha contractat a una altra i així milions de vegades fins que la nostra becària se'ns ha reduït fins a poder passar pel forat d'una agulla.

En una breu entrevista, el virus ha declarat que a ell "li porta al paio les condicions laborals dels treballadors" i el que cerca és el seu "màxim benefici amb el mínim cost" perquè és "un virus assassí i no una ONG".

Davant aquestes declaracions, la nostra becària ha vist perillar la seva integritat física i ha sortit per potes.

Quan la becària s'ha reposat de l'esglai, des del nostre mitjà també ens hem posat en contacte amb un defensor del moviment contrari a l'erradicació d'aquest virus, que des del seu despatx a la patronal ens ha assegurat que "si haguéssim de complir amb tots els protocols de sanitat no tindríem suficient benefici com per a mantenir el nostre sistema de primes".

A l'estudi, el professor Roudhn i el seu equip no sols es limiten a posar nom a aquesta malaltia que provoca unes 7.600 morts diàries a nivell global segons dades de la OIT. En l'extens informe publicat en les revistes Science, The Lancet i R&B, detallen algunes mesures per a pal·liar els efectes d'aquesta malaltia i prevenir futures víctimes, com l'abolició del treball assalariat i el repartiment de la riquesa.

ERTO ARRAN DEL COVID-19

CAUSES DE FORÇA MAJOR

SUSPENSIÓ ACTIVITAT EMPRESA

TANCAMENT LOCALS D'AFLUÏNCIA PÚBLICA

CONTAGI DE PLANTILLA O AÏLLAMENT PREVENTIU DECRETAT PER SANITAT

RESTRICCIÓ MOBILITAT PERSONES I MERCADERIES

LA FALTA DE SUBMINISTRAMENT IMPEDIËX ACTIVITAT

PROCEDIMENT

COMUNICACIÓ ERTI ALS TREBALLADORS.
SOL·LICITUD A L'AUTORITAT LABORAL.
AUTORITAT LABORAL DIRIMEIX FORÇA MAJOR (MÀXIM 5 DIES)
SUSPENSIÓ TE EFECTE DES DEL FET CAUSANT DE LA FORÇA MAJOR

EXEMPCIÓ DE PAGAR A LA SS

EMPRESSES <50 TREBALLADORS: 100% DE LA COTITZACIÓ
EMPRESSES >50 TREBALLADORS: 75% DE LA COTITZACIÓ

CAUSES ORGANITZATIVES, TÈCNiques, ECONÒMIQUES O DE LA PRODUCCIÓ RELACIONADES AMB EL COVID-19

PROCEDIMENT

CONSTITUCIÓ COMISSIÓ NEGOCIADORA (5 DIES). FORMADA, PER ORDRE DE PRIORITAT:

1. REPRESENTACIÓ LEGAL DELS TREBALLADORS
2. SINDICATS REPRESENTATIUS DEL SECTOR
3. TRES TREBALLADORS DE LA PRÒPIA EMPRESA

PERÍODE DE CONSULTES (MÀXIM 7 DIES)

AUTORITAT LABORAL POT SOL·LICITAR INFORME POTESTATIU A INSPECCIÓ DE TREBALL (7 DIES)

EN CAS D'ACOMIADAMENT...

1. EL TREBALLADOR EN SUSPENSIÓ SEGUIRÀ COTITZANT.
2. COBRARÀ L'ATUR, ENCARA QUE NO HAGI COTITZAT PROPI.
3. NO ES COMPUTARÀ EL TEMPS QUE PERCEBI LA PRESTACIÓ.
4. PRESTACIÓ CORRESPON A UN 70% DE LA BASE DE COTITZACIÓ.
5. L'INTERRUPCIÓ ES AUTOMÀTICA I ES COBRARÀ A FINALS DE MES.

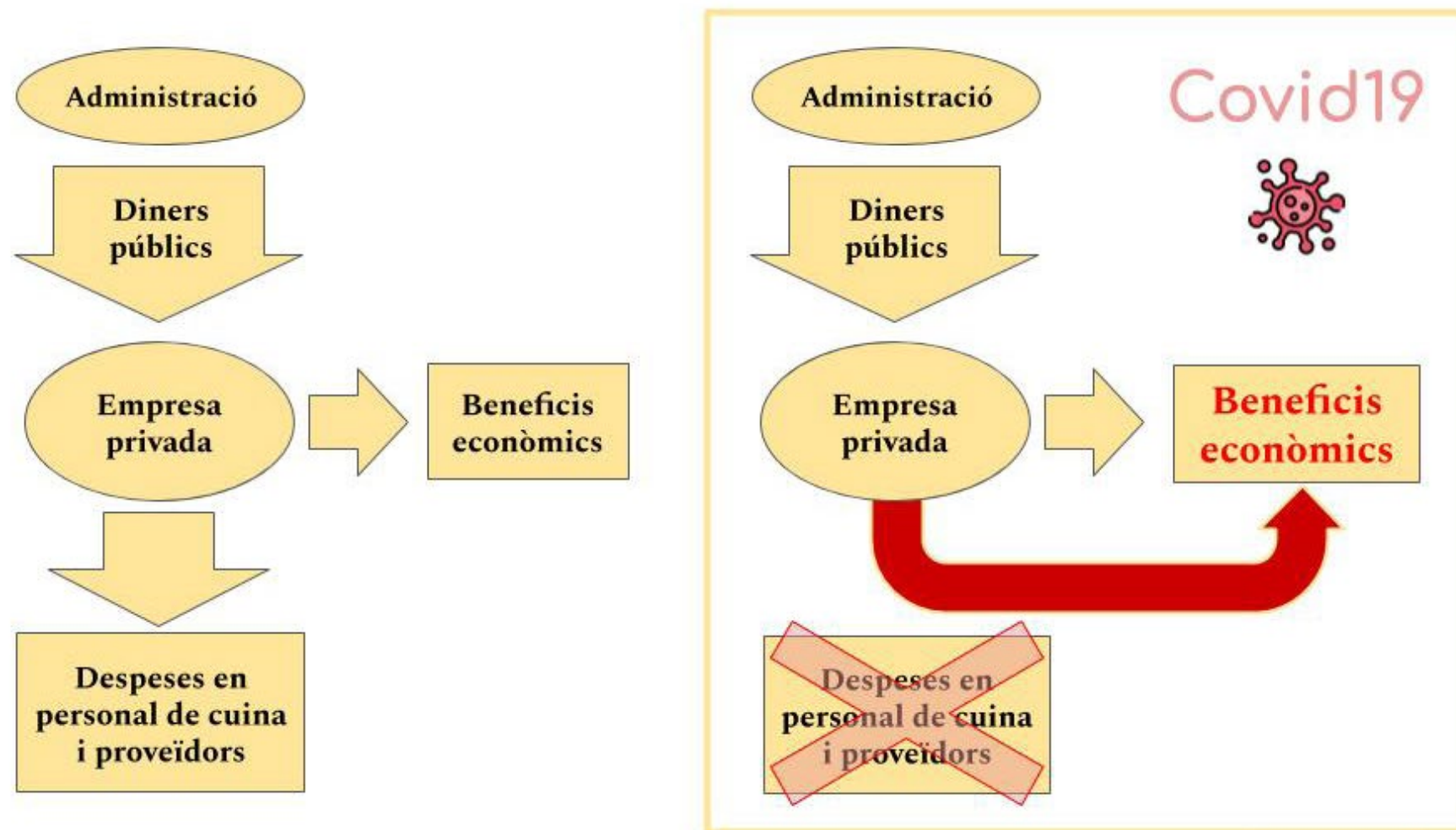
1. DEMANA COMUNICACIÓ PER ESCRIT.
2. RECORDA QUE POTS GRANAR EL TEU JEFE.
3. SIGNA L'ACOMIADAMENT COM A "NO CONFORME".
4. PARLA AMB ALTRES COMPANYYS I ORGANITZEN-VOS.
5. CONTACTA AMB LA CGT (SECCIÓ SINDICAL, POBLACIÓ O SECTOR)
6. ANALITZEU LA RESPONSA JURÍDICA I LA SINDICAL

DES DE LA CGT REBUTGEM LES MESURES APROVADES PERQUÈ FACILITEN ELS ERTI I AUGMENTARAN L'ENDEUTAMENT PÚBLIC. PER AIXÒ, EXIGIM QUE LES EMPRESES PAGUIN AQUESTA CRISI.

AMB ELS SEUS BENEFICIS MILIONARIS, PODEN PAGAR ELS NOSTRES SALARIS.

Personal externalitzat i Coronavirus

Com sempre les més febles paguen la crisi

El Coronavirus està afectant els sectors més precaris de l'educació i del treball en general. En el marc de l'administració, les persones contractades per empreses externes que fan serveis a Ajuntaments, Consells Comarcals o a diferents Departaments de la Generalitat com per exemple el d'Educació, són les que pateixen les condicions més precaritzades amb contractes de caràcter de fix-discontinuu o d'obra i servei. La vulnerabilitat d'aquestes condicions de treball s'ha fet palesa ara més que mai. Poques hores després que la conselleria d'educació va instar a tancar escoles, aquestes treballadores començaven a rebre notificacions des de les seves empreses comunicant-les que quedaven afectades per un EERTO.

A partir de la informació que ha arribat a CGT Ensenyament es pot confirmar que Aramark, Ausolan, Pere Tarrés o Fundesplai són algunes de les empreses que estan practicant aquest abús, però és altament probable que n'hi hagi d'altres.

Aquesta situació, a banda d'injusta, és constituent de frau, atès que segons el Decret Llei 7/2020, del 17 de març, de la Generalitat de Catalunya, les administracions públiques mantindran les licitacions i contractes a les empreses que presten serveis als ens públics. És a dir, que si tiren endavant els EERTOs, aquestes rebran els diners públics, però no hauran de pagar les treballadores, incrementant així els seus beneficis a costa de les treballadores i buidant les arques públiques.

Apel·lem a la responsabilitat ètica d'aquestes empreses i desitgem que aviat notifiquin que no acomiadaran cap treballadora. Un possible escenari després de la crisi pot ser aquell en el qual la patronal aprofiti per endurir les condicions de treball de la plantilla restant o completi amb noves contractacions a través d'ETTs. Sabem que el Capital no contempla l'ètica, sinó que es mou per l'augment dels beneficis propis, fins i tot en temps de Coronavirus. Hem d'estar preparades per fer les accions que calgui per a la defensa dels llocs de treball. Des de CGT hi estarem. CGT Ensenyament també exigeix a les administracions públiques que apliquin mesures contundents a les empreses de l'administració que executin EERTOs o no readmetin de forma immediata el personal substitut. Les mesures que exigim són cancel·lació de contractes i la impossibilitat que puguin concursar en altres licitacions.

Si ets una de les treballadores afectades, RECORDA:

1. Si et fan signar alguna cosa, NO SIGNIS, o signa NO CONFORME.
2. Posa't en contacte amb les teves companyes i estiguen connectades per actuar col·lectivament.
3. Demana explicacions al teu Comitè d'Empresa, si n'hi ha. En el cas que no existeixi, comenceu a organitzar-vos per crear el comitè d'empresa. Des de la CGT, us podem ajudar.
4. Posa't en contacte amb la CGT, organitza't i lluita pels teus drets.

Per tot això que ha passat i per molt més, tornem a exigir la gestió directa de tots els serveis públics i per tant la internalització del personal de cuina i menjador, de suport educatiu i de neteja que treballen a les nostres escoles i de tot el personal que treballa pels ens públics.

Que el coronavirus no serveixi per tancar una crisi estructural del capitalisme, un sistema econòmic que destrou la vida de milions de persones i del propi planeta.

Que el coronavirus no sigui la coartada per una nova, l'enèsima, retallada de drets i transferència de recursos públics a les empreses privades.

Informem-nos, organitzem-nos i defensem els nostres drets. Ara, precisament, amb més força.

NOTÍCIES SINDICALS

Allau d'ERTOs i acomiadaments pel Coronavirus

Les darreres setmanes Catalunya ha viscut un degoteig constant que ha acabat per convertir-se en un allau d'ERTOs, EROs, acomiadaments i multitud d'abusos per part de la Patronal aprofitant la crisi que està generant el Covid-19. Aquest expedients de regulació d'ocupació, temporals o no, estan afectant pràcticament a tots els sectors productius degut a la concatenació de causes - conseqüències en el sistema econòmic capitalista. Metall, hostaleria, comerç, assistència social i fins i tot la pròpia sanitat. Davant d'aquest fet el govern s'ha vist en la necessitat de regular aquestes accions patronals al seu favor amb el beneplàcit dels sindicats gracs. Per altra banda, els sindicats combatius han començat a fer front a la situació

Neix la Federació d'Ensenyament de la CGT de Catalunya

El passat dia 1 de març va tenir lloc la constitució de la Federació d'Ensenyament de Catalunya de la central anarcosindicalista. Delegats dels sindicats d'Ensenyament de Barcelona i del jove sindicat d'Ensenyament del Baix Llobregat, juntament amb delegats i delegades de seccions sindicals i nuclis

d'ensenyament d'arreu del país, es van citar al local de la Federació Local de Barcelona per a constituir dita Federació. Amb aquesta, la CGT de Catalunya suma ja la tercera federació de sector, juntament amb la Federació del Metal·lúrgia i la Federació de Banca i afins.

La CGT demana el cessament total del servei de Correus

Els 199 casos de Coronavirus dins la plantilla de Correus a nivell estatal, les 685 persones confinades i, lamentablement, la mort d'una carterera a la Poble de Claramunt (Anoia) sembla no ser suficient per aturar l'activitat de l'empresa postal. La CGT, mitjançant les seves seccions i el Sindicat Federal de Correus, exigeix el cessament immediat de l'activitat pel risc que

suposa d'expandir el virus, tant entre els propis treballadors com al conjunt de la societat, segons explicava Fina Muñoz, Secretària General del sindicat. Se li ha de sumar a aquest fet que la direcció de l'empresa no facilita les mesures preventives que el seu propi protocol exigeix, el que està convertint les carteries de tot el país en veritables escenaris de disputes entre treballadores i caps.

LA CGT de Catalunya exigeix la suspensió total del pagament del lloguer

La CGT de Catalunya juntament amb el Sindicat de Llogateres inicien una campanya per la suspensió total del pagament del lloguer fins que la situació es normalitzi. Aquesta campanya consta de quatre eixos: una campanya comunicativa que inclou un change.org (<https://suspensionalquileres.org/>) on es demanen signes pel manifest; l'acció sindical, que consta d'una guia i un equip d'advocades per recollir casos i preparar els casos de possibles judicis; la pressió institucional que es faria mitjançant canals de comunicació oberts amb el govern i, finalment, la perspectiva d'una vaga de lloguers com a mesura de pressió. En el manifest s'insisteix que no seria una moratòria si no una suspensió del pagament.

Eleccions sindicals

Eleccions sindicals a Teleco de la província de Tarragona, amb seu a Reus:

CGT 70 vots 4 delegats

UGT 70 vots 4 delegats

CCOO 8 vots 1 delegat

Eleccions sindicals a Accent Social, Atenció Domiciliària (Sabadell)

CGT 1 delegada

CCOO 2 delegades

UGT 10 delegades

Moren dos treballadors en una explosió química al barri de la Verneda de Barcelona

El passat 10 de març un treballador va morir en una explosió del magatzem d'una empresa d'emmagatzematge i distribució de productes químics, situada al polígon de Montsolís, al barri de la Verneda. L'explosió es va produir a primera hora de la tarda al magatzem de l'empresa Proquibasa quan s'efectuava una prova de pressió a un dels dipòsits verticals.

13 han estat traslladades a centres hospitalaris. El segon mort el van trobar els Mossos d'esquadra un dia després de l'accident. L'explosió es va produir a primera hora de la tarda al magatzem de l'empresa Proquibasa quan s'efectuava una prova de pressió a un dels dipòsits verticals.

La CGT aconsegueix aturar, en el que portem de crisi, 5 EERTOs

La CGT de Catalunya no s'ha quedat de braços creuats davant la sagnia d'EERTOs que està vivint la classe treballadora del país. A tots els nivells, seccions, sindicats, federacions i la pròpia confederació de Catalunya planten cara a aquest atac a les condicions de treball de centenars de milers de persones. Diverses empreses de neteja externes contractades per la Diputació de Barcelona

havien presentat EERTOs per reduir la seva plantilla però l'acció de la secció sindical a la Diputació ha impedit que es duguessin a terme. Al propi sector sanitari, en plena emergència sanitària, empreses d'ambulàncies com Falck VL o Transport Sanitari de Catalunya (TSC) han hagut de fer-se enrere en l'acomiadament de personal gràcies a la pressió que ha exercit la central anarcosindicalista.

CGT reclama prioritització dràstica dels serveis d'atenció a domicili a Sabadell

La secció sindical de CGT d'Accent Social dedicada a l'atenció domiciliària ha reclamat a l'Ajuntament de Sabadell una sèrie de mesures per fer front a la situació d'epidèmia que viu el país. Entre aquestes, que l'administració garanteixi els Equips de Protecció Individuals (EPIs) adequats i la formació corresponent per a les treballadores, que s'extremi les mesures de

protecció i de prevenció en l'atenció a persones usuàries confinades per haver estat en contacte amb persones malaltes i en l'atenció a persones usuàries que presenten símptomes; i que es faci una instrucció com ha fet l'Ajuntament de Barcelona per prioritzar i reduir els serveis només a les persones que tenen un nivell de dependència de grau III i que viuen soles i sense suport familiar.

Un assaig inesperat

Quan Susan George va publicar el seu primer Informe Lugano, molts van pensar que es tractava d'un simple exercici d'imaginació, però la majoria dels implicats en la lluita contra la globalització veïem que era una hipòtesi més que plausible.

La hipòtesi consistia en aventurar que la societat de mercat s'acostava a una situació de col·lapse. Les elits dominants, conscients que el seu món s'ensorrava, decideixen crear un grup d'estudi que proposés un pla d'acció que permetés, encara que fos a costa de l'eliminació de milions de persones, la supervivència de les estructures fonamentals del sistema capitalista.

La idea de col·lapse civilitzatori no ha deixat d'estar present en les últimes dècades, encara que ja des de principis dels 70, l'Informe Meadows, Els límits del creixement, ja ens ho anunciava. Més recentment, Jorge Richman ha editat un llibre amb el "suggerent" i al temps inquietant títol de Otro fin del mundo és posible, decían los compañeros, on dona per fet que el col·lapse climàtic és inevitable i produirà un veritable genocidi. El nostre admirat Carlos Taibo, que ja ens anunciava la necessitat del decreixement, la destecnologització, la despatriarcalització, la desurbanització i l'autogestió com a camí per evitar el desastre, anunciava les tendències suïcides que avancen per l'autopista del capitalisme salvatge. En la seva obra, Col·lapse: capitalisme terminal, transició ecosocial, ecofascisme, ens parla dels camins pels quals el sistema ens aboca a noves formes d'autoritarisme polític. Antonio Turiel, científic del CSIC, ja porta temps demostrant des del seu blog Oil Crash, com els recursos energètics fonamentals (el petroli i altres combustibles fòssils) estan arribant al seu zenit màxim de producció i que aniran a la baixa en els propers anys. Sense alternatives viables que no passin pel desmuntatge del capitalisme, el col·lapse civilitzatori serà inevitable.

Davant aquesta parafernàlia d'anuncis sobre el difícil i incert futur, són moltes les veus que ens parlen que l'evolució dels sistemes polítics s'endinsa en un espai desconegut en què fórmules d'allò que Taibo anomena ecofeixisme s'aniran generalitzant.

Ara bé, tota aquesta potencial evolució no deixa indiferent a les elits dominants. Saben que no poden perdre el control de la situació en contextos d'emergència política o social. Que la situació no se'ls escapi de les mans implica impulsar polítiques de control social generalitzades que no només passin per la repressió directa, sigui policial o militar. Les elits necessiten també que les seves polítiques lliberticides siguin acceptades majoritàriament per la ciutadania.

Naomi Klein ja ens va deixar una obra mestra sobre els mecanismes que poden posar-se en marxa. Ella el va anomenar La doctrina de l'xoc. És a dir, es tracta de provocar, o aprofitar, una situació d'emergència social profunda, que no sigui entesa com a crisi del sistema econòmic-social, sinó com un fenomen sobrevingut i incontrolable, com va poder ser el tsunami a Indonèsia o l'atemptat a les Torres Bessones.

En les últimes setmanes estem assistint a fórmules de control social que mai haguéssim imaginat. Veiem com s'aïllen comunitats senceres, s'impedeix la llibertat de moviments, s'impulsa el confinament de milions de persones, es prohibeixen manifestacions, es limita el dret de reunió, es fan crides al tancament de llocs d'oci i cultura, actes multitudinaris de profund arrelament i tradició social són suspesos, es paralitzen ciutats senceres, es bloquegen carreteres, aeroports, ports, es tanquen escoles i universitats, veiem com s'apliquen noves tecnologies al control individual de les persones per part de l'Estat (aplicacions que controlen els teus moviments, el teu estat de salut, etc.), s'assagen experiències massives de treball a distància, el pànic s'estén, psicosis de manca de productes de primera necessitat, por al desproveïment, reforçament dels poders de l'Estat, desplegament de l'exèrcit, i sense capacitat de resposta.

S'em dirà que és una situació d'emergència sanitària en la qual ens juguem la vida i que tots hem d'actuar amb responsabilitat. I és cert. Però ningú hauria de dubtar que aquesta emergència està sent estudiada amb deteniment. És un assaig magnífic, potser imprevisit, no només de control social en situacions d'emergència, sinó, sobretot, de la reacció de la ciutadania en un context en què se l'ha convençut que la situació és alarmant. La por és la millor eina en mans del poder, la població entra en un estat de submissió que la porta a l'obediència més estricta, però sobretot a dipositar en els seus líders una confiança irracional i a donar suport a les mesures necessàries, encara que impliqui la restricció de llibertats fonamentals, i tot això sense dir ni pi, obeint les ordres que s'imposen des de l'Estat, moltes d'elles revestides d'un halo de recomanació per fer-les més digeribles.

Es tracta d'una veritable prova d'estrès de la qual les elits extreuran importants conclusions: es pot controlar a la població amb relativa facilitat, fins i tot a aquelles que són més geloses dels seus drets fonamentals. La doctrina de l'xoc pot ser aplicada de manera global. Les lliçons que s'extrauran d'aquesta experiència seran fonamentals en els propers anys davant el possible col·lapse que anuncia el final del recursos naturals fonamentals i l'emergència climàtica.

La por és la millor eina en mans del poder, la població entra en un estat de submissió que la porta a l'obediència més estricta

Juanjo Gallardo

afiliat al Sindicat d'Ensenyament de CGT

No ens fa falta la policia

Bona part de nosaltres continua creient que la policia hi és per protegir-nos de lladres, assassins i, com s'ha vist recentment, de manifestants violents. Hi ha qui distingeix entre els polis bons i els polis dolents, o corruptes, i aquí a Catalunya, hi ha qui matisa entre la Policia Nacional, la Guàrdia Civil, els Mossos d'Esquadra, i la BRIMO. Però per molt que es matisi, la idea de fons segueix igual: que la policia hi és per protegir-nos.

Aquest mite i els matisos que sovint se'n fan blanquegen la policia com a institució. Penso que els cossos policials no estan per protegir el bé comú o defensar la justícia social, ni són agents neutres en el sistema econòmic. Al contrari, les tasques de la policia són controvertides i defensen interessos parcials, i penso que fariem bé de contestar l'impacte que té la policia en les vides de la classe treballadora. Aquí em centraré en dues conseqüències de la tasca policial que tenen caràcter sistemàtic: criminalitzar la pobresa i desmobilitzar els moviments socials.

De forma indirecta, la policia gestiona les desigualtats econòmiques que produeix el sistema econòmic. I fixeu-vos que dic gestiona i no pas resol perquè la policia no resol cap dels problemes de fons, sinó que els agreuja. Els que tenen el poder polític i econòmic encarreguen a la policia gestionar les conseqüències del sistema capitalista, sigui la manca d'habitatge assequible, l'alta taxa d'atur, la pobresa, les condicions laborals precàries o les desigualtats econòmiques cada cop més extremes. La policia criminalitza els perdedors i els perdedors del sistema econòmic, desallotjant famílies de casa seva i detenint qui s'hi oposi. Com sovint s'ha vist, la policia posa la propietat privada, dels que en disposen, és clar, per davant de la nostra integritat física. (A la policia els hi fot més un contenidor cremat que un ull buit, per entendre'ns.) Ben mirat, la policia protegeix l'estatus quo, criminalitzant de pas la pobresa i castigant la part més vulnerable de la classe treballadora.

Mentre hi hagi desigualtat, la policia serà una constant en la nostra societat. I tot fa pinta que sí. Perquè la pobresa extrema no para de créixer, el preu de l'habitatge tampoc. El salari mínim encara no arriba als mil euros mentre les places a les escoles bressol públiques són escasses, i la taxa de les llar d'infants privades volten al 450 euros al mes. Les retallades van empètir l'estat de benestar mentre els sectors privats en sanitat, pensions, cura de la gent

gran, educació i molts altres serveis socials són cada cop més potents. Els desnonaments tornen a nivells dels pitjors anys de la crisi, tot i que la crisi, segons el relat oficial, s'hagi acabat. I tot fa pinta que l'hem pagada la classe treballadora: els ingressos reals dels més pobres han disminuït un 35 per cent respecte a l'any 2007, mentre els més rics han augmentat els ingressos més de 20 per cent.

I quan els perdedors de la crisi i del sistema econòmic ens organitzem per lluitar contra les múltiples injustícies, la policia hi és per desmobilitzar-nos. Quan amenacem el poder econòmic amb vagues generals o manifestacions massives, la policia és l'eina que es fa servir per controlar i dificultar les nostres activitats i restablir l'ordre, i sobretot per mantenir la correlació de forces entre la classe treballadora i l'elit. Quan fem una mirada històrica i fins i tot internacional, veiem clarament que els cossos policials s'han fet servir per sufocar aldarulls i vagues, i per soldar, a la força, una classe treballadora productiva i disciplinada.

La classe treballadora no necessitem la policia. Tot al contrari, necessitem una societat justa on la policia no fa falta. I quan dic justa, em refereixo a una societat on tothom té accés a l'habitatge, on no patim pobresa, on les condicions laborals són dignes, on no hi ha desigualtats socioeconòmiques extremes. I fixeu-vos que la policia i l'elit polític empen la paraula justícia en el sentit de complir les lleis, unes lleis que estan lluny de garantir una societat justa, com ara la llei de desallotjament exprés aprovada al Congrés l'any 2018. És a dir, l'objectiu de la policia - i dels qui la fan servir - no és pas construir una societat justa sinó mantenir l'estatus quo i les injustícies que l'acompanyen. I la classe treballadora hem de tenir clar que en una societat justa la policia no pintaria res.

I acabo amb un raig d'esperança agredolça. A ningú se li escapa que la policia manté la seva autoritat amb l'ús de la força, i que les armes que fan servir els cossos policials són cada vegada més potents (i fins aquí la part agre). Això assenyalava una crisi fonamental en la legitimitat de la policia i en la credibilitat d'aquest mite que vol fer creure que la policia hi és per protegir-nos. I si els cossos policials empen cada vegada més força, és també perquè veuen la seva autoritat erosionant-se. En aquest forat de legitimitat jo veig oportunitats de replantejar-nos el rol de la policia en la nostra societat. Mentre ens organitzem per construir una societat més justa, no deixem d'avaluar de forma crítica l'impacte de la policia en les nostres vides.

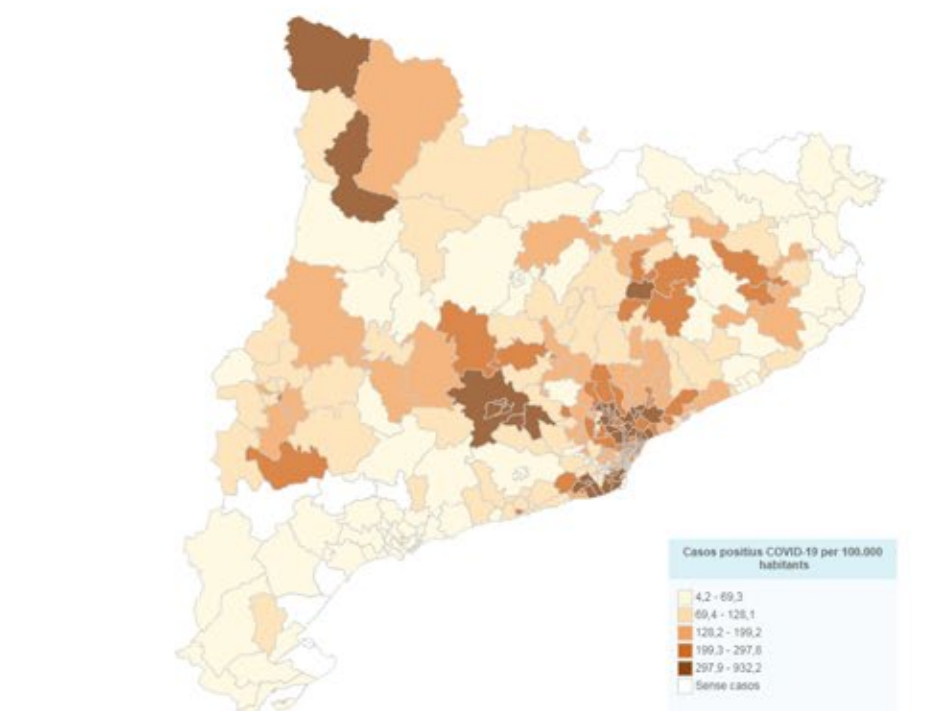
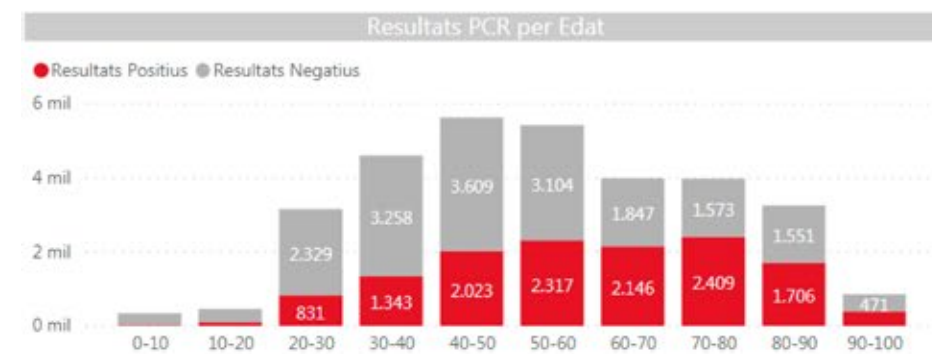
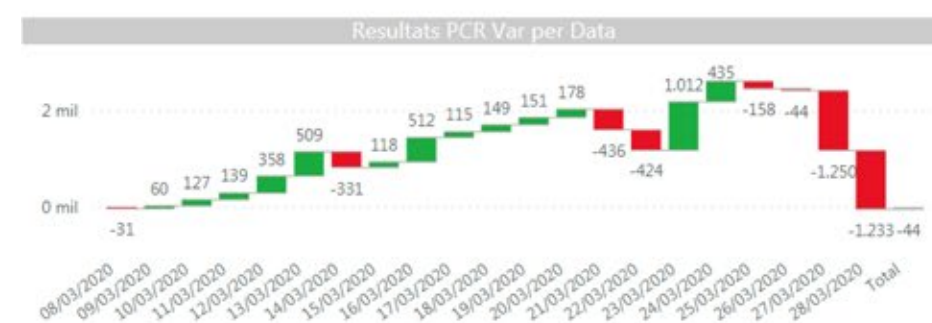
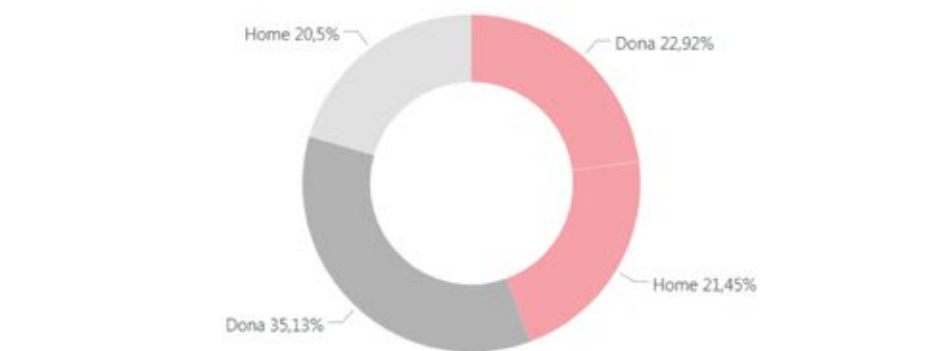
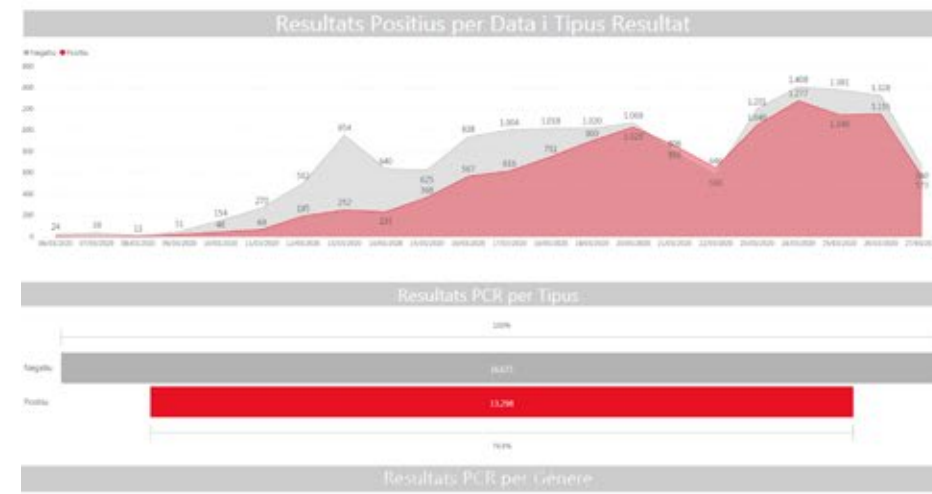
El problema no és la BRIMO, ni la Guàrdia Civil. El problema és la policia com a institució

Dani Marinova

Afiliada al sindicat d'AADD de Sabadell, politòloga i treballadora de la UAB

Des del Catalunya, intentarem aportar el nostre granet de sorra en aquesta crisi del Covid-19, conegut com Coronavirus. Per això, avui, hem parlat amb Beatriz Casas, treballadora d'ambulàncies Falck VL, delegada d'igualtat per la CGT al comitè d'empresa i secretària de gènere de la Federació comarcal de la CGT Baix Llobregat.

Degut a la situació actual, realitzem aquesta entrevista telemàticament, entre torn i torn de la Bea, que ens explica la situació mentre va a la feina a treballar.

Bona tarda Bea. Primer de tot, en què consisteix la teva feina?

Porto dotze anys treballant al Transport sanitari urgent (TSU), però ara treballo al Transport sanitari no urgent. Ens ocupem bàsicament de portar persones a diàlisi, radioteràpies, quimioteràpies, rehabilitació... bé, ara la rehabilitació no s'està fent. Ens movem a la comarca del Baix Llobregat: Molins de Rei, Hospitalet, Sant Joan Despí, el Prat, Cornellà... i excepcionalment fem sortides també fora d'aquest territori.

Suposem que amb la crisi actual del Coronavirus haurà canviat la vostra feina.

Sí. Ara ens veiem en la situació de que hem de fer altes o trasllats interhospitalaris amb pacients afectats per Coronavirus, és a dir, que tenen positiu en Covid-19. Els traslladem a centres hospitalaris que

estiguin més a prop de casa seva o, simplement, els hem de traslladar perquè hi ha saturació als hospitals. Una altra cosa que fem són altes a domicili, és a dir, portar pacients a casa seva perquè facin la quarantena.

Aquesta feina, no suposa un augment de risc de propagació del virus?

El problema no és tant si ens infectem nosaltres, que també, ja que d'aquesta manera hi haurà menys personal sanitari disponible. El problema és que després de fer una alta o un trasllat d'un pacient positiu en Coronavirus, hem de traslladar pacients de diàlisi, o de radioteràpia, pacients molt delicats, amb un sistema immunològic molt deteriorat pels tractaments, és a dir, que són persones d'alt risc. I això és un perill, no sé si m'estic explicant... Però com a personal sanitari, teneu equips de protecció individuals (EPIs). Aquests equips us haurien de protegir a vosaltres i als pacients.

Els EPIs que tenim són completament insuficients. A banda d'això, clar, penseu que per exemple nosaltres, amb el material que ja és insuficient de per sí, hem de portar diferents pacients amb els mateixos EPIs.

Llavors, com us ho feu?

Com us he dit, estem vivint una situació en que els EPIs de que disposem són insuficients. Pel Transport sanitari urgent, quan hi ha un cas sospitós de Coronavirus, sí que hi ha uns equips que són els

que s'utilitzen al medi hospitalari. Aquests són guants: doble guant, unes ulleres de protecció per a que no puguin entrar gotes als ulls, una mascareta FFP2 o FFP3, que són les mascaretes que s'han d'utilitzar, i una bata de màniga, que a més són impermeables. Això és el que s'hauria d'utilitzar. Nosaltres al transport sanitari no urgent, utilitzem mascaretes quirúrgiques que no estan catalogades ni com FFP2 ni com FFP3, ni tal sols com a FFP1, i guants, fins i tot quan són casos confirmats de positius en Coronavirus.

Deu ni do... la falta de recursos degut a les retallades s'està notant en moments així doncs.

Sí, es nota moltíssim. Es nota per tot el que he comentat, perquè no tenim el material de prevenció adequat, ni a ambulàncies, ni a centres hospitalaris, i tampoc no hi han en stock. És un problema que va més enllà de les empreses. És un problema del govern, que no ens ha facilitat els mitjans per poder tenir una sanitat protegida. Es nota molt la falta de recursos a la sanitat.

I no hi ha un protocol per a això? Tenim entès que s'ha fet un nou protocol.

El protocol que tenim és que jo, que sóc una treballadora d'una ambulància de transport sanitari no urgent, he de fer trasllats interhospitalaris de pacients positius en Coronavirus, o fins i tot altes a domicili perquè facin la quarantena,

amb una mascareta quirúrgica de les verdes i uns guants normals, ni tan sols una bata d'aïllament! Ni ulleres, ni res. Quan el protocol diu que hem de portar tot el kid. I a nosaltres, transport sanitari no urgent, només ens donen una mascareta quirúrgica i guants, i al pacient igual. I a aquesta persona l'he de portar on sigui, i després de desinfectar el cotxe, he de portar a altra gent, a diàlisi, radioteràpia, quimioteràpia... Hem d'anar a centres de diàlisi, etc. és una merda. No tenim material suficient. I el protocol va en consonància amb l'stock de material.

Aquesta falta de recursos, també s'haurà notat a nivell de personal. Com us afecta aquesta mancança a nivell laboral? S'han modificat torns per exemple?

En principi no s'han modificat. Però sí que tenim ordre del Ministeri de Sanitat de que ara es necessita que tot el personal estigui operatiu. És a dir, ara no podem gaudir ni de vacances, ni de permisos, etc. A més, hem d'estar les 24h disponibles, perquè si ens truquen, encara que no estiguem dins la jornada laboral, hem d'estar disponibles per a que ens cridin en qualsevol moment. I acudir. Fem torns de 12 hores o fins i tot 24, no podem dinar...

Aquesta situació doncs, deu generar un estrès psicològic considerable, no?

Som un sector que ja de base patim un maltractament psicològic constant per part de les empreses, i

per part inclús de les usuàries, que no entenen que la nostra feina és per ajudar...

Ara, amb aquesta crisi del Coronavirus, s'estan restringint molt els serveis. Però amb aquesta falta d'EPIs, falta d'informació i la quantitat de companys i companyes en quarantena que tenim ara mateix... sí, tenim por. Estem anant a treballar amb por. Principalment pels pacients que estem portant en ambulància, perquè són pacients molt delicats, immunodeprimits i que no tenen la tranquil·litat que podem tenir gent més jove o gent sana. Després quan marxem cap a casa, també tenim famílies, persones delicades al nostre càrrec, però hem de continuar treballant. A mi m'ha arribat a trucar gent plorant directament perquè el nou protocol ens deixa deseparades. A nosaltres, als nostres pacients i als nostres familiars.

A més de l'estrès emocional a que esteu sotmeses normalment, aquesta situació i falta de recursos sanitaris, ho empitjora...

Genera molt estrès, perquè no ens estan donant cap informació a les treballadores. Personalment, tinc la sort i el privilegi de viure en una casa amb bastant d'espai, i m'estic preparant un "zulo" a casa meua, una habitació tancada per no sortir, perquè en cas que jo em contagii, no contagii el meu company que té problemes respiratoris, i per tant és població d'alt risc.

No tenim material de prevenció adequat, ni a ambulàncies, ni a centres hospitalaris ni en estoc

Amb tot això vull dir que no ens estan donant cap informació, ni a nosaltres ni als nostres familiars. Res. No ens estan donant res, no ens diuen res. Jo arribo a casa i no sé si estic malalta, si estic infectada. De fet hi ha companys i companyes que han tingut contactes directes i continuen treballant, amb nens i nenes a casa, amb familiars sota tractaments com les quimioteràpies, diàlisi... anem a treballar amb por, la gent sovint plora, tal qual us ho dic. És una situació caòtica. Caòtica referent a les treballadores, caòtiques per les usuàries, caòtic en la gestió.

Després de la realització d'aquesta entrevista l'empresa Falck VL, fent oïdes sordes no només a les demandes de les treballadores en matèria de prevenció sinó també a les consignes de les administracions, va presentar un ERTA amb el que pretenia prescindir d'un gran nombre de treballadors i treballadores de la plantilla en plena crisi sanitària.

La lluita de la CGT va aconseguir que l'empresa es fes enrere i retirés l'ERTA. Només les treballadores saben el patiment que està generant aquesta crisi sanitària. Només les treballadores poden salvar-se a si mateixes.

Els expedients de regulació d'ocupació (ERTO) i acomiadaments

Amb els canvis sobre els ERTO tots seran iguals?

No. Es mantenen dos tipus d'ERTO, els de "Força major" i els per "Causes organitzatives, tècniques, econòmiques o de la producció". Els mateixos que fins ara.

El RDL 8/2020 estableix canvis en cadascun dels dos tipus d'ERTO que passem a detallar.

ERTO's per "Força major"

La tramitació dels ERTO's per "Força major" continua igual que ara. Els canvis que introdueix el RDL 8/2020 afecten a la consideració de quines circumstàncies es poden considerar "Força major".

En aquest sentit, s'entenen com a circumstàncies que suposen una "Força major" situacions derivades de l'expansió del COVID-19 i les mesures decretades per a la seva contenció, inclosa la declaració de l'estat d'alarma. Dins d'aquest context, podran ser "casa major" mesures degudament acreditades que impliquin:

la suspensió o cancel·lació d'activitats de l'empresa

el tancament temporal de locals d'afluència pública

les restriccions en el transport públic i, en general, de la mobilitat de les persones i/o les mercaderies

la falta de subministres que impedeixin greument continuar amb el desenvolupament ordinari de l'activitat

les situacions urgents i extraordinàries degudes al contagi de la plantilla o l'adopció de mesures d'aïllament preventiu decretats per l'autoritat sanitària

Per a tramitar un ERTO per "Força major" l'empresa haurà de presentar una sol·licitud a l'autoritat laboral, acompanyada d'un informe relatiu a la vinculació de la pèrdua d'activitat com a conseqüència del COVID 19 i la corresponent documentació acreditativa.

Com ja preveu l'Estatut dels Treballadors, l'empresa haurà de comunicar-ho als i les treballadors/es i traslladar la documentació referida i l'informe a la representació legal dels treballadors/es si existeix.

L'autoritat laboral haurà de constatar que existeix aquesta situació de força major en un termini màxim de 5 dies. L'inspecció de treball haurà de fer un informe, si ho sol·licita l'Autoritat laboral, també en el termini màxim de 5 dies.

Si es constata l'existència de "Força major", la suspensió del contracte és vigent des de la notificació de l'ERTO.

En el cas dels ERTOS per "Força major" el govern estableix reduccions i exoneracions de les cotitzacions a la Seguretat social a les empreses. Les empreses de menys de 50 treballadors/es tindran una exoneració del 100%. En les empreses de 50 o més treballadors/es l'exoneració de la obligació de cotitzar serà del 75%. De cara al treballador/a en suspensió de contracte, es considerarà que cotitza igualment a la Seguretat Social.

ERTO's per "Causes organitzatives, tècniques, econòmiques o de la producció"

El RD 8/2020 dictamina que l'empresa pot dur a terme una suspensió de contracte o reducció de la jornada de la plantilla per causes tècniques, organitzatives, econòmiques o de la producció relacionades amb el COVID-19. En aquest cas, i només en aquest cas, hi ha canvis.

El procediment serà el que ja existia fins el moment però amb les següents particularitats:

1 Escurça els terminis d'informació, negociació i resolució de l'ERTO. Ho detallarem més a baix

2 En aquelles empreses on no hi hagi una representació legal dels treballadors/es (comitè d'empresa, delegats de personal) la negociació de l'ERTO la realitzaran els sindicats més representatius en el sector de l'empresa i que estiguin legitimats per a la negociació del conveni col·lectiu d'aplicació. Aquests sindicats formaran la comissió representativa durant el procés de negociació, amb les majories proporcionals a la seva representativitat.

Si no es conformés aquesta representació, la comissió s'integrarà per tres treballadors de la pròpia empresa, de conformitat al procediment de l'article 41 de l'Estatut dels treballadors.

Els terminis en els ERTO's per "Causes organitzatives, tècniques, econòmiques o de la producció" relacionats amb el COVID-19 s'escurcen i passen a ser:

>> Constitució de la comissió negociadora: 5 dies naturals

>> Període de consultes: en cap cas superior a 7 dies naturals

>> L'autoritat laboral podrà sol·licitar informe d'inspecció de treball (és potestatiu) i inspecció l'haurà d'emetre en 7 dies.

Què cobraré si he patit un ERTO?

Tant en els ERTOS per "Força major" com en els ERTOS "per causes organitzatives, tècniques, econòmiques o de la producció" derivats de la crisi del coronavirus tots els treballadors/es afectats/des cobraran l'atur, fins i tot els que no hagin cotitzat el temps suficient i a cap se li computarà el temps en que es percebi la prestació per desocupació de nivell contributiu.

Amb caràcter general, la prestació d'atur correspondrà a un 70% de la base de cotització.

CONSIDERACIONS IMPORTANTS

Que es facilitin els ERTO és una mala notícia per a la classe treballadora, ja que ens trasllada a nosaltres una part molt important del cost de l'actual crisi

Des de CGT apostem perquè les empreses cobreixin els salaris dels i les treballadores també en aquesta situació de crisi. Empreses que generen beneficis milionaris han de poder cobrir els nostres salaris durant un o dos mesos

La solució dels ERTO tal i com s'ha plantejat, contribueix encara més a l'endeutament públic i això, un cop passada la situació d'emergència, pot tenir repercussions nefastes pel conjunt de la població

Tal i com s'ha plantejat la reforma, les empreses trobaran més favorable als seus interessos els ERTO per "Força major", on a nivell legal no tenim quasi cap possibilitat de resposta

Només amb l'acció sindical podem intentar millorar aquest escenari, tractant d'evitar els ERTO o, com a mínim, condicionant la seva aplicació.

El dret a adaptar-me o reduir-me la jornada laboral per cura d'un/a familiar és automàtic?

No, requereix un acord amb l'empresa.

El treballador/a haurà de proposar a l'empresa com adapta la jornada o la seva reducció. Segons el RDL 8/2020 la mesura haurà de ser raonable i proporcionada i haurà de tenir en compte les necessitats de la persona treballadora però també les necessitats d'organització de l'empresa.

Per a que sigui vàlida hi ha d'haver un acord entre l'empresa i el treballador/a. Tal i com està redactat, el decret estableix que la negociació és individual i en deixa al marge la representació sindical. Aquest fet perjudica la capacitat (legal) d'acció col·lectiva.

En què es pot concretar l'adaptació de la jornada?

L'adaptació podrà materialitzar-se en un canvi de torn, un canvi en l'horari, definir un horari flexible, jornada partida o continuada, canvi de centre de treball, canvi de funcions, canvi de forma de prestació del treball incloent el treball a distància o en qualsevol altre canvi de condicions que estigués disponible a l'empresa o que pogués implantar-se de forma raonable i proporcionada, tenint en compte el caràcter temporal i excepcional de les mesures, que es limita a la durada del COVID-19.

Què passa si no em poso d'acord amb l'empresa?

El RD 8/2020 estableix que el canvis s'haurà de conciliar amb l'empresa i si no s'arriba a cap acord haurem d'anar a judici a discutir-ho. A la pràctica, deixa a l'empresa la capacitat d'aplicar-ho no no, ja que el judici és una forma de tirar pilotes fora i endarrerir la resolució del desacord per a quan ja hagin finalitzat les circumstàncies actuals.

En què es pot concretar la reducció de la jornada?

El mateix decret diu els/les treballadores tenim dret a la reducció de la jornada en les mateixes situacions que ja preveia l'Estatut dels Treballadors (cura de menors de 12 anys, persones amb discapacitat) mentre es donin les mateixes circumstàncies excepcionals relacionades en l'adaptació de jornada. Aquesta reducció de la jornada suposarà la corresponent reducció proporcional del salari.

Per tenir reducció de jornada cal que ho comuniquem a l'empresa en un termini de 24 hores d'antelació i podrà ser fins i tot del 100% de la jornada si és necessari. Les peticions de reducció d'un 100% de la jornada les haurem de justificar i hauran de ser raonables i proporcionades a la situació de l'empresa. A la pràctica això les pot complicar ja que obre la porta a que l'empresa s'hi negui. En aquest cas, si no hi ha acord amb l'empresa ho haurem de batallar judicialment, amb les complicacions que això comporta.

Realment aquestes mesures en relació la conciliació són gaire excepcionals?

Presenten moltes limitacions i en certa manera agafen drets que ja estan regulats a l'Estatut dels Treballadors i els tornen a repetir.

És preocupant que no obliga a les empreses a implementar aquestes mesures, sinó que les fa dependre d'un acord entre el o la treballadora, a nivell individual, i l'empresa. Davant de la manca d'acord ens planteja que siguem nosaltres, els i les treballadores, qui ho portem a judici. Un judici que, en les circumstàncies actuals, pot tardar mesos en fer-se.

D'altra banda, el govern no ha pres cap mesura econòmica relativa als pares i mares treballadors/es. No pagarà cap pensió a aquestes persones perquè puguin faltar a la seva feina si no que haurem de reduir-nos la jornada i el sou o esperar a que l'empresa no ens posi problemes a l'adaptació de la jornada laboral.

Solidaritat entre el poble davant la crisi del CO-VID19

D'on sorgeix el naixement de les xarxes de suport mutu als barris i pobles? Què ha succeït durant aquests anys per tal que, de cop i volta, la solidaritat entre veïnes fossi l'esclat d'aquests últims dies?

Als nostres barris i pobles portem anys teixint llaços entre col·lectius i moviments que van néixer amb la crisi econòmica el 2008, la qual mai vam arribar a superar, sinó tot el contrari, la classe treballadora va haver d'assumir i patir les conseqüències.

El Govern Espanyol liderat pel PP ens va ensenyar que era la ciutadania la que havia de rescatar a la banca amb la famosa nacionalització de Bankia el 2012 per un cost de 100 milions d'euros. «Austeritat» era el gran lema per un govern que culpabilitzava i responsabilitzava el poble mentre aquest patia desnonaments a les seves llars i acomiadaments als seus centres de treball. La classe treballadora va haver d'assumir que això era el que tocava: pagar la crisi que havia generat el poder polític i la banca.

Més de 10 anys més tard, encara seguim aquí, patint desnonaments i observant com les condicions laborals als centres de treball van empitjorant.

Tanmateix, en aquests últims anys hem viscut un ressorgiment de les lluites als nostres barris. En aquesta última dècada el feminisme s'ha anat posant al front de les reivindicacions socials i ha trencat amb el que suposadament era «normal», posant de manifest quelcom nou: deixar de normalitzar la violència i reivindicar una vida digna lliure de qualsevol opressió.

S'han generat nous espais autogestionats i sindicats que també anhelaven un benestar comú: sindicats d'habitatge, les Plataformes de Persones Afectades per la Hipoteca (PAH's), cooperatives de consum, entre d'altres. Gent organitzada que, de manera assembleària i horitzontal, han planificat i creat accions per aturar desnonaments, exigir un habitatge digne o regular els preus del lloguer. Un dels objectius d'aquests últims anys ha estat aturar a empreses i persones propietàries que, amb la massificació turística descontrolada, han provocat migracions demogràfiques de la classe treballadora. També a nivell laboral, els sindicats combatius s'han mantingut fermes durant tota aquesta dècada convençuts que una feina digna és una vida digna.

Va arribar el 8 de març del 2020, vaga general feminista, on els diferents pobles es van organitzar en xarxa durant mesos per sortir als carrers, ocupar carreteres, fer piquets i, en definitiva, tornar a cridar que estem fartes. I sense dies de reflexió apareix a Catalunya el Co-VID19 que sacsejarà tant al poder polític com al poble.

Quan a Catalunya i a l'Estat Espanyol es va fer evident el contagi, el poder polític, sense haver pres anteriorment mesures preventives, va optar per mostrar el seu poder imposant el tancament dels establiments i, posteriorment, imposant el confinament de tota la població (a excepció que vagis a treballar, és clar).

Il·lustració: Felip Ariza

Benvingudes al caos. Esclaten els dubtes: "Qui cuidarà a les meves filles i fills mentre jo he d'anar a treballar? Si l'empresa tanca què passa amb el meu sou? Si he tingut contacte amb alguna persona afectada pel Co-vid 19 què he de fer?" Com ni els governs ni les autoritats van preparar res per una situació que, òbviament, havia d'arribar, ens trobem en canvi constant. Informacions al BOE, declaracions del Consell de Ministres i mitjans de comunicació que exposen informacions no contrastades. Cada matí hem d'encendre el mòbil per entendre què està succeint allà fora.

És en aquest precís moment on neixen les Xarxes de Suport Mutu entre veïnats. Després de la "ressaca emocional" del 8 de març la solidaritat entre nosaltres esclata en un moment on el poder polític no dona resposta i el suport mutu comença a estructurar-se. El 15 de març ja ens trobàvem amb mil cartells rulant per les xarxes socials, on la gent es començava a organitzar rere el nom de "Xarxa de Suport Mutu". No havíem viscut abans les assemblees a partir de videotrucades compartides ni prendre decisions de manera online, tot era nou.

Comença a néixer la relació entre veïnes i és només a partir del diàleg que s'ha anat construint totes i cadascuna de les xarxes, sempre localment i sense cap altre interès que no sigui oferir ajuda. En alguns barris aposten per oferir la selva ajuda mitjançant comunicats escrits a les escales dels edificis, els petits comerços implementen el lliurament a domicili adaptant-se a totes les necessitats i d'altres impulsem, amb altres organitzacions, una crida col·lectiva al Govern per tal d'exigir que s'implementi el Pla de Xoc

per garantir un salari i un habitatge digne durant aquest estat d'alerta.

La població comença a veure com el Govern arriba tard a una situació límit, imposa mesures amenaçant amb multes econòmiques i, paral·lelament, la Monarquia Borbònica es torna a retratar entre versos rapers "Los Borbones son unos ladrones". Però el poble respon i surt als balcons amb cassoles per demostrar el rebuig a la monarquia espanyola.

Finalment, hem de reconèixer la gran funció que des dels diferents àmbits d'atenció a les persones es segueixen desenvolupant i que, una vegada més, la situació de crisi deixa veure que formen part del pilar fonamental de qualsevol societat. Personal sanitari, treballadores de l'àmbit social, personal de neteja, transports, abastiment de recursos bàsics, comerç, etc. Totes elles cada dia reben aplaudiments als balcons i agraïments per les xarxes socials pel seu sacrifici.

És així com, de mica en mica, el discurs d'extrema dreta, abans imperant en una societat fràgil, ha perdut territori deixant pas al sorgiment d'un discurs comunitari i solidari entre pobles, proclamant la necessitat que el Govern Espanyol assumeixi la responsabilitat per tal que no sigui la classe treballadora la que una vegada més pagui la crisi. Tornem a aprendre que no serà l'Estat qui ens cuidi o ens protegeixi. Sols el poble salva el poble.

Rebeca Alonso

CGT Sector Social

Coordinem els impagaments, suspenguem el lloguer

A mitjans de març ja era una evidència que la pandèmia provocada pel coronavirus no seria només una emergència sanitària. Amb tota seguretat, tindrà també fortes conseqüències socials i econòmiques per la majoria de la població, particularment entre la classe treballadora i les persones que es veuen obligades a pagar un lloguer per accedir a un habitatge. La pandèmia ha revelat la fragilitat del nostre model econòmic i social. Diverses organitzacions que lluiten dia a dia per l'emancipació social, entre les quals estan la CGT i el Sindicat de Llogateres, vam acordar començar una campanya que s'anomenà Pla de Xoc Social, amb la qual volíem posar sobre la taula una sèrie de reivindicacions en matèria de treball, habitatge i sanitat, amb un objectiu clar i senzill: que la crisi no la tornem a pagar nosaltres.

Nosaltres, les llogateres, veiem com plou sobre mullat. Acumulem ja quatre anys d'augment sostingut del preu de les rendes de lloguer i d'extinció massiva dels nostres contractes d'arrendament. Tot emparat en una legislació que atorga plenes llibertats als propietaris de les nostres cases i pràcticament cap dret a nosaltres com a inquilines. L'escenari és particularment terrible per la recent entrada massiva de fons immobiliaris en el mercat de lloguer. Actualment al conjunt de l'estat espanyol, una família es desnonada cada dotze minuts i dos de cada tres llançaments es produeixen en llars on es viu de lloguer. La precarietat laboral i els retrocessos salarials acumulats de la crisi econòmica del 2008 tanquen el cercle: a Catalunya, de promig, es dedica el cinquanta per cent del salari a pagar la mensualitat de lloguer.

La ràpida aturada de l'economia a causa de la crisi del coronavirus, que patim principalment la gent treballadora en forma d'acomiadaments, de reducció en les contractacions, d'ERTEs..., i l'absència flagrant de mesures socials, per part del govern de l'estat, que protegeixin a les llogateres, ens situen com un col·lectiu clarament en risc. Estem davant d'una nova onada que amenaça amb ofegar-nos definitivament. No ens queda més alternativa que passar a l'acció. Si no ho fem, en els propers mesos podem patir un allau massiu de desnonaments per impagament. No ho permetrem.

“El nostre missatge és clar: impaga amb nosaltres”

SUSPENSIÓ DE LLOGUERS

Som milers de persones afectades per aquesta crisi. No podem pagar el lloguer de la casa on vivim o del comerç o l'oficina on treballem.

O el Govern suspèn els lloguers, o no paguem.

PLA DE XOC SOCIAL

#SuspensióLloguersJa

suspensionalquileres.org

Per tots aquests motius, el Sindicat de Llogateres de Catalunya, en coordinació activa amb Sindicats d'Inquilines d'altres ciutats de l'estat, ha començat a organitzar una campanya col·lectiva que aixoplugi els milers d'impagaments que es poden produir el proper mes d'Abril. Aquesta campanya té un doble objectiu, en primer lloc aixecar un moviment massiu i públic de llogateres en impagament, que forci al govern de Pedro Sánchez a suspendre el pagament del lloguer, sense que s'acumuli deute, fins que la situació torni a la normalitat. Si la economia productiva s'atura, l'extracció improductiva de rendes també ho ha de fer: si no treballem, no paguem el lloguer. En segon lloc, i amb l'escepticisme que ha de caracteritzar les lluites socials vers el poder polític, independentment de qui governi, cal organitzar una estratègia d'autodefensa inquilina. Com diem al nostre manifest, si el govern no adopta les mesures necessàries, serem nosaltres qui les apliquem. Acció sindical contra els propietaris que pretenguin denunciar per impagament a qui no hagi pogut pagar: unitat, organització i solidaritat. No deixarem a cap llogatera sola.

La campanya l'hem articulada entorn de la web <https://suspensionalquileres.org/>. Qualsevol persona que es vegi en risc d'impagament pot omplir el formulari de dades que hi trobarà i descarregar-se una notificació per iniciar el contacte amb el seu propietari i demanar la

suspensió del pagament del lloguer. En només dos dies hem rebut nou cents correus a l'adreça de contacte, covid19alquiler@gmail.com i mil cent persones s'han descarregat la notificació al propietari. A la web també es pot trobar una guia per resoldre dubtes, en format de preguntes freqüents i l'enllaç al manifest. Properament es presentaran els canals de comunicació per començar a organitzar-se telemàticament, un dels principals reptes que tenim per davant.

Els propers dies treballarem per difondre al màxim aquesta iniciativa i acumular el major nombre possible de casos. La temptació d'actuar individualment és elevada. El nostre missatge és clar: impaga amb nosaltres. Junes podem defensar-nos de les injustícies. Individualment, només podem apel·lar a la consciència del nostre arrendador o resagnar-nos front la seva decisió. El sindicalisme per l'habitatge ha avançat molt en aquests darrers anys. Potser encara no som una opció majoritària, però tenim capacitat de sobres per plantejar una lluita. La campanya promoguda pel Sindicat de Llogateres té també el repte de sumar a tots els col·lectius que lluiten per la desmercantilització de l'habitatge i el dret a la vida. Lluitem unides per no deixar ningú enrere.

Sindicat de Llogaters

8M 2020. El coronavirus visibilitzarà la crisi de les cures

Manifestacions multitudinàries per les llibertats i els drets de les dones arreu del món

Segons Nacions Unides encara hi ha restriccions legals que impedeixen a 2.700 milions de dones accedir a les mateixes opcions laborals que els homes. El 2019 menys del 25% dels parlamentaris eren dones, i una de cada tres dones va patir violència de gènere.

Aquest 8 de Març dia Internacional de les Dones Treballadores, milions de dones a tot el món van sortir als carrers amb un únic objectiu comú: exigir els nostres drets i reclamar la igualtat.

Aquesta data s'ha convertit en l'acte reivindicatiu més important a nivell mundial, liderat pel moviment feminista. Aquests darrers anys, a partir de 2017, hi ha hagut una explosió de força al carrer, una marea de dones que ha arribat per quedar-se. A la Manifestació de Barcelona hi van participar, 200.000 persones. Per a les feministes i activistes "El 2020 és l'any de les dones" i cridem a totes les dones a sortir al carrer i reclamar totes les causes històriques pendents.

El lema de la Marxa 8M ha estat: Juntes i Diverses per una Vida Digne. Autoorganització i revoltes Feministes Contra la Precarietat i els Fronteres. Una exigència que s'incorpora any rere any d'una manera transversal en els diferents col·lectius i reivindicacions del 8 de Març, és el tema de les cures. Ve ja de molt lluny l'exigència de repartir les responsabilitats en la cura dels fills, de les persones grans, de persones discapacitades i de la llar.

Posar la vida al centre, reivindicació del feminisme, suposa assumir tenir-ne cura, i és un treball que s'ha de valorar i compartir. Hi ha d'haver una educació a les escoles des dels primers anys per conèixer la responsabilitat d'assumir al llarg de la vida el compromís de cuidar-la. Alhora, l'obligació de la societat i els governs de quantificar el valor econòmic que suposa, que les dones hagin assumit i assumeixin el fer-se càrrec de les cures de la família.

Moltes dones a Catalunya i de l'Estat Espanyol, estan treballant, conjuntament amb polítiques responsables d'igualtat, donant idees a posar en pràctica a l'Agenda 2030 i portar-les a les trobades que es duen a les Nacions Unides, en el marc de Beijing 25.

Amb la Pandèmia del Coronavirus, sortirà a la llum la precarietat existent en aquest suposat Estat de Benestar, a causa de les retallades dutes a terme en anys anteriors. També, s'ha de posar en evidència, com es repartiran les cures de les persones contagiades.

"Si treball i cures ja eren dues tasques en conflicte, ara a més seran simultànies", diu l'economista Mònica Grau.

Xile, Argentina i Mèxic han liderat les protestes per exigir aturar la violència masculista, per la igualtat d'oportunitats i pel dret a l'avortament. La situació política i social de l'Amèrica Llatina durant els últims anys ha donat peu a les dones a organitzar-se en defensa dels seus drets. Es van pintar els carrers de verd i morat i el crit d'"Amèrica Llatina serà tota feminista" va ressonar arreu.

Les manifestacions han estat marcades per un creixent descontent i la demanda als governs llatinoamericans de millorar les condicions de vida de la meitat de la població. Les exigències són cada vegada més fortes davant la denúncia que els estats no han fet per augmentar la qualitat de vida de les dones.

Xile

La majoria dels presidents llatinoamericans no tenen perspectiva de gènere per dissenyar els seus programes de govern, i no s'han interessat en legislar en favor d'elles. Però el Moviment feminista segueix fent història: dos milions de dones van marxar per Santiago i altres ciutats el 8M. Una convocatòria històrica, segons

les organitzacions. Als carrers el crit cap al President Piñera i cap a la ministra Pla davant la repressió ha estat: "No els tenim por". A la convocatòria es va difondre un manifest exigint la fi de les violacions dels Drets Humans i la formació d'una Comissió Independent de la Veritat, Justícia i Reparació.

També el 9 de Març va ser la segona jornada de la Vaga General Feminista 2020. Dones de tot arreu del país es van adherir a la convocatòria feminista. Hi van participar: Moviment pel Avortament Lliure, el MeToo, i les estudiants. Cal recordar la lluita estudiantil contra l'abús i assetjament de 2016, així com també el 2018 i el 19. El nombre de participants ha estat superior a tots aquest esdeveniments.

La consigna aquest 2020 ha estat "contra el Terrorisme d'Estat", una de les manifestacions més importants dels últims temps, mitjançant la performance de Las Tesis, que ha donat la volta al món: "El violador ets tu".

Durant la manifestació hi va haver incidents amb lesions i detencions. En acabar aquesta històrica mobilització, la Coordinadora

Feminista 8M va llegir el seu manifest: "Exigim la fi de les violacions de Drets Humans, que mai més pretenguin fer-nos callar amb les mutilacions, les desaparicions, les tortures, els abusos, les violacions, els segrestos, les pallisses i la persecució".

Van demanar la sortida de Sebastián Piñera i tot el seu Govern per haver-li declarat la guerra al poble. També la sortida de la ministra Pla pel seu silenci davant la violència política sexual. "Lluitem per una Comissió independent de Veritat, Justícia i Reparació i l'alliberament immediat de tots els i de totes les preses polítiques de la revolta".

Mèxic

A Mèxic han augmentat els femicidis i la indignació de les dones. Cada dia 10 dones són assassinades per raó de gènere. La mobilització de les dones ha anat augmentant en els últims mesos davant la impunitat en els casos de femicidis. A mesura que s'ha anat coneixent la crueltat amb la qual s'han dut a terme, aquestes morts, les convocatòries han estat més nombroses. Van convocar una aturada nacional el 9 de Març, ja que tot i ser un 40% de la força laboral pateixen una bretxa salarial d'un 34%. Van exigir igualtat d'oportunitats. La meitat de la població està vivint en situació de pobresa.

Durant la gran manifestació es van llegir eslògans "Ja n'hi ha prou". El 2019, 1.000 dones van ser assassinades pel sol fet de ser dones, un 137% més respecte a l'any 2015, quan van començar els registres oficials. Aquests femicidis han desencadenat la indignació de la societat i pressions perquè les autoritats se'n responsabilitzin.

Argentina

A l'Argentina les feministes van realitzar les protestes pel 9 de març sota el lema "Per l'autonomia dels nostres cossos i contra els fonamentalismes religiosos". Una de les accions va ser un "pañuelazo" el dia 8 davant de la catedral de Buenos Aires a favor de l'avortament legal, segur i gratuït, contestant d'aquesta manera a la missa convocada en contra per l'Església catòlica Argentina.

Aquest 2020, la reivindicació principal dels moviments feministes és aconseguir una llei de terminis per la interrupció voluntària de l'embaràs, i convertir-se en el primer país d'Amèrica Llatina en legalitzar l'avortament. El president argentí, Alberto Fernández, ha enviat aquesta setmana el projecte de llei. Serà el novè intent de canviar el Codi Penal vigent, on es contemplen penes de fins a quatre anys per a totes les dones que avortin, amb excepció del cas de violació o de risc per a la salut. Aquesta és la primera vegada que la iniciativa parteix del Poder Executiu i no de la societat civil. Les dones argentines van sortir al carrer el 9 per exigir mesures contra els femicidis. Tot i la gran mobilització social des de "Ni Una Menys", en el 2015, els femicidis no han baixat. 299 dones van ser assassinades l'any passat. Ha suposat un augment del 10% respecte al 2018. Aquest any ja s'han registrat 68 femicidis, entre ells alguns que han commocionat l'opinió pública per la seva crueltat.

8 DE MARÇ I EL PODER DEL Matriarc

Les dones a través de l'educació de filles i fills estem transmetent, sense adonar-nos, el poder patriarcal.

El patriarcat està tan arrelat a la nostra societat que no ens adonem. Les dones tenim el repte de ser fortes per educar en igualtat els nostres fills i filles i detectar els gèrmens de domini.

En la meua infantesa l'aparent domini de la dona a la llar era supervisat pel cap de família. I la violència patriarcal estructural patida per les dones es transmetia a través d'elles cap a les filles i fills: "el teu pare diu... el teu pare creu... al teu pare no li agraden... el teu pare vol..." ¿Era el pare déu per excel·lència del qual brollava la veritat universal i les dones les submises executores?

Avui en dia poden ser altres els canals que serveixen al patriarcat per mantenir-se: "és que les dones són més espavilades... aprenen ràpid totes les tasques domèstiques... a les escoles i universitats tenen molt bons resultats..." Sempre fent distincions!

És una percepció general i en tot cas ha de ser un debat dins el feminisme: ¿som les transmissores del patriarcat? Sense nosaltres, les dones, és impossible acabar amb ell. Tenim les eines per fer-ho, però: hi ha l'oportunitat? ¿Ens deixem arrossegar pels esdeveniments i la cultura establerta?

La manifestació del 8 de març d'enquany continua plena de dones joves que reivindiquen, reclamen, que se les tingui en compte, que tenen drets!! Tan a nivell social, cultural, laboral i de vida!

Però ¿sabem realment els mitjans de transmissió d'aquests valors patriarcal que volem destruir?? És aquesta la qüestió: la transmissió patriarcal continua a casa, a les escoles, en les relacions humanes, a la societat que ens ha construït el sistema, a través dels seus mitjans econòmics, eclesiàstics, estatals, de comunicació i difusió.

Les dones som les transmissores de la vida i del destí!!

Una companya de 98 anys, que el 8 de març va ocupar amb nosaltres el carrer Aragó de Barcelona, en aquest acte simbòlic d'obrir els carrers a la ciutadania, cridava amb força: "Les dones som fortes" i reivindicava la necessitat que les famílies siguin un nucli unit per tenir cura dels seus membres i no patir la soledat! Aquest és un altre punt de debat en el feminisme: ¿com construïm les ciutats i els espais de convivència i cura? ¿Aquells dels quals les dones sempre hem estat la força de domini!!

Infants, adolescents, adultes, treballadores i en la maduresa de les nostres vides. Com ens volem en totes elles? Construïm un món nou des del feminisme!!

Carme Álvarez

Militant de Dones Llibertàries

Amada Santos

Dones Llibertàries

Ens van vendre estabilitat, ens van aplicar austericidi, ens mata el Coronavirus

En nom del Pacte d'Estabilitat i Creixement, avui suspès, s'han aplicat receptes d'austeritat en tota Europa que han afeblit el nostre sistema econòmic i sanitari.

La Unió Europea cau a trossos. Els pilars liberals sobre els quals s'ha construït ja no sols han perdut la legitimitat davant gran part de la població, sinó que els seus màxims defensors han hagut de reconèixer que ja no serveixen. No servien des de 2008, però ha fet falta un xoc a l'economia com el que suposarà el Covid19 perquè fins i tot ells hagin hagut de reconèixer que ara no funciona. I dic reconèixer que ara no funciona, perquè encara segueixen sense reconèixer que no ha funcionava mai en els últims dotze anys, que no ha funcionat mai o que només ha funcionat per a uns pocs.

Les eines de política econòmica estan obsoletes i els marcs, tan rígids de vegades, s'han trencat amb les paraules de la presidenta de la Comissió Europea, Ursula von der Leyen, en suspendre el Pacte d'Estabilitat i permetre que els Estats membres es saltin la cotilla del dèficit. Es trenquen davant l'amenaça que, malgrat els missatges de calma, l'economia europea s'enfonsa en el seu propi vòmit. Si, vòmit. Perquè això és el que han fet les elits econòmiques financeres a Europa, l'eix francoalemany, el BCE dirigit per un exGoldman Sachs: triturar les classes baixes amb la seva austeritat, engolir-les cap al austericidi i vomitar un sistema econòmic i social feble en el qual només les feristes (aquestes que anomenen mercats) poden alimentar-se i engreixar.

Austericidi

“-cidi”, del llatí “-cida, -cidae”, significa “matar, tallar”. *Austeri-cidi, matar amb austeritat. Això és el que va fer la Comissió Europea, la Unió Europea, els mercats. Ens van llevar lliats d'hospital, van tancar plantes senceres, no van substituir al personal sanitari públic que van jubilar, van allargar les llistes d'espera i van mercantilitzar, o van intentar, tot allò que tenia a veure amb la sanitat pública. Tot en nom de l'estabilitat.

No sabem a quanta gent matarà la pandèmia, però podem estar segurs que hagués estat molta menys si no ens haguessin marcat la senda del dèficit, si no ens haguessin fet creure que “haviem viscut per sobre de les nostres possibilitats”, si no haguessin justificat les retallades en sanitat o en cobertura social pública en nom de la felicitat establida.

Perquè va ser en nom de l'estabilitat pel que van retallar la nostra sanitat. Aquesta que ara es desborda, que té plantes tancades, que pateix desproveïment de material sanitari,

que necessita tirar de metges i metgesses jubilades o estudiants, que ha de “coordinar-se” amb una sanitat privada que cada vegada té més “quota de mercat”, però que continua derivant els casos més cars/complexos a la pública.

I en aquests dies no puc evitar recordar-me de Grècia. La Troica no va tenir pietat amb el poble grec. El Coronavirus demostra que tot allò que “no es podia” quan Grècia ho demanava, sí que es pot. La reacció del BCE i la CE aquests dies mostren que es pot oblidar el vici de controlar el dèficit, es poden incrementar els nivells de deute per a prendre mesures keynesianes de despesa, els Estats poden injectar diners directament en l'economia. Però a Grècia la van obligar a treure la sanitat pública als aturats de llarga durada, se'ls va obligar a realitzar retallades fins a gairebé desmantellar la sanitat pública, a retallar brutalment les pensions dels seus majors. Això és austericidi. Tot en nom de l'estabilitat.

Els que gasten els diners en “alcohol i dones”

“La Comissió Europea dona barra lliure als països perquè injectin capital a les seves economies”, han titulat molts mitjans després de l'anunci que activava la clàusula d'escapament del Pacte d'Estabilitat i Creixement. Ens “permeten” injectar diners en la nostra pròpia casa, ens “deixen” que usem recursos per a salvar les vides dels nostres majors, ens donen “permís” per a socórrer a aquesta gent i empreses que s'enfonsaran en una estranya crisi en els pròxims mesos. Aquest paternalisme d'aquells que es creuen que el seu dogma són els bons i que “els del sud” som aquests que es gasten els diners en “alcohol i dones”, tal com va dir el president de l'Eurogrup, l'holandès Jeroen Dijsselbloem, el març de 2017. El Coronavirus colpejarà a l'Europa de “les dues marxes”, però els que anem en la marxa més lenta ens colpejarà amb molta més virulència.

El Pacte d'Estabilitat va poder valer quan es va fundar la Unió Europea. No era forassenyat tenir unes mínimes regles, com qualsevol club. Però es va convertir en un parany i no per casualitat. Es va convertir en un parany perquè es va construir sobre aquests pilars liberals que ara cauen a trossos. I vull insistir, com porto fent en els meus últims articles, que no podem creure que ha estat el Covid19 el que ha trencat Europa, no ha estat un virus el que ha desestabilitzat aquests

pilars. La financerització de l'economia, la privatització d'allò públic, la socialització de les pèrdues de la banca, la precarització dels nostres treballs i les nostres vides, l'austericidi i totes aquestes receptes que ens van aplicar en el nom de l'estabilitat és el que han matat a aquesta Unió Europea que només va ser estable per a uns pocs, que mai va ser una veritable unió.

D'aquesta nova crisi hem d'aprendre molt. Aprendre l'important que és tenir una sanitat pública o uns serveis socials que no deixin a ningú enrere. Repensar la nostra dependència del sector turístic, els buits que hem deixat que fossin ocupats per l'extrema dreta, el nostre paper a Europa. Aprendre que una economia més sana i real, així com uns treballs i vides menys precaritzades, són més resistents als xocs externs, sigui aquest un virus a la Xina, la caiguda d'un gran banc als Estats Units o un desastre climàtic en el nostre propi entorn. Perquè si no ho aprenem, correm el risc que ens vulguin tornar a vendre estabilitat, ens apliquin austericidi i ens remati la pròxima crisi que vingui.

Yasmine Khri Maansri

*Article publicat a El Salto

Metges xinesos retreuen a Itàlia que mantingui el transport públic i l'activitat econòmica

Fotografia de David F. Sabadell

“No sé en què esteu pensant”, ha advertit Sun Shuopeng, cap de la delegació de metges xinesos de la Creu Roja arribats a Itàlia per a ajudar en la crisi del Coronavirus en una roda de premsa celebrada a Llobardia — epicentre de la infecció en aquest país— i que ha estat transmesa pel les xarxes socials de la revista Time.

Itàlia, primer país europeu a traslladar-se la infecció, compta actualment amb més de 40.000 infectats i supera els 3.400 morts amb Coronavirus (20 de març), 140 més dels morts que ha sofert Xina per aquesta epidèmia, a pesar que el número de contagiats s'ha establert al gegant asiàtic en els 81.300, dels quals prop de 71.300 ja han rebut l'alta mèdica. Avui dia, Wuhan, primer punt de la malaltia del Coronavirus, ja no reporta nous casos de contagi després de gairebé dos mesos de confinament.

“A Milà, que és on el Covid19 ha colpejat més fort, el tancament de la ciutat és molt lax perquè el transport públic encara està en funcionament, la gent encara es mou per la ciutat i fins i tot es reuneix en hotels”, continua Shuopeng. Igual que a la Llobardia, a la Comunitat de Madrid, epicentre estatal de la infecció, el transport

públic segueix en funcionament, encara que el metro de Madrid ja comptava ahir amb 18 treballadors diagnosticats amb aquesta malaltia i prop de 340 possibles infectats.

Espanya, com Itàlia, continua amb els serveis de transport públic, en funcionament, igual que la majoria de les activitats econòmiques, en les quals es recomana el teletreball en la mesura de les possibilitats, clausurant només —i en part, ja que aquells locals amb servei de menjar a domicili poden continuar operant— el sector hostaler. “En aquests moments hem de parar el temps, hem de parar les activitats econòmiques, hem de parar les interaccions socials que normalment volem tenir”, ha prosseguit el metge. “Les vides de la nostra gent és el més important ara. Va ser un mes després que Wuhan fos posat en confinament quan vam ser capaços d'afrontar l'hospitalització i tractament de tots els pacients de Covid19 i aconseguim el punt màxim d'aquesta malaltia”, conclou.

Redacció El Salto

*Article publicat a El Salto

La "grip espanyola", el coronavirus de principis de la S. XX

La "grip espanyola", primera gran epidèmia contemporània, es diu així a causa de la censura que els països bel·ligerants en la 1ª Guerra Mundial exercien sobre la premsa. Com Espanya no estava en guerra es podia publicar informació sobre la pandèmia i els metges debatien sobre el tema, per aquest motiu finalment es va adoptar aquest nom.

La pandèmia va ser tan letal que se suposa que van morir entre 25 i 50 milions de persones a tot el món. En el cas d'Espanya, es va produir en tres onades; la primera durant la primavera de 1918, la segona entre setembre i octubre de el mateix any, i la tercera entre febrer i maig de 1919. Segons es va publicar a la revista Mèdica Espanya, a primers de gener de 1919, menys d'un any després de ser detectada i quan encara faltaven diversos mesos per a la seva eradicació, havien mort a Espanya, a conseqüència de la grip, 120.000 persones.

Un parell de mesos abans d'aquest diagnòstic tan cru sobre el desenvolupament de la grip i la indiferència amb què va ser considerada pels governs de torn, Solidaritat Obrera publicava informacions diàries sobre el desenvolupament de la mateixa en diferents províncies d'Espanya, en què es mostrava el grau de pobresa i misèria de la població treballadora sobre la qual s'abatia l'epidèmia. Dues editorials, un el 14 d'octubre i un altre durant els dies 27 a el 30 d'octubre van mostrar l'anàlisi que els cenetistes feien de la situació des d'un punt de vista social. La pobresa generalitzada,

Es feia una crida a les organitzacions obreres a que no esperessin res de l'Estat

la fam "epidèmica", la manca d'higiene col·lectiva en pobles i ciutats per falta de serveis de neteja, els dèficits sanitaris, els cadàvers no enterrats per col·lapse de pompes fúnebres, habitatges que semblaven porqueres, tallers inadequats i sense serveis higiènics bàsics, etc. Tot això era el que abonava l'expansió del "microbi" i produïa milers de morts entre les classes treballadores.

Es feia una crida a que les organitzacions obreres prenguessin a les seves mans aquestes reivindicacions, afegint-les a les

d'augment salarial i reducció de jornada. I és que no calia esperar res de l'Estat. Ja es veia com la burgesia es desplaçava cap a llocs més sans, deixant els suburbis i barris obrers en complet abandó d'higiene social i, per tant, no es prenen mesures de salut pública. Era per tant responsabilitat dels propis treballadors incorporar en les seves taules reivindicatives millores d'higiene i seguretat en fàbriques i tallers, així com serveis higiènic-sanitaris públics en pobles i ciutats.

En alguns aspectes, la pandèmia actual té elements comuns amb la de 1918. Llavors, les mesures a adoptar depenien, en general, de les autoritats municipals i provincials, per aquest motiu hagués poques normes generals per a tot l'Estat, però algunes són com ara: col·lapse dels serveis sanitaris i mort de sanitaris contagiats pels malalts, tancament d'escoles i universitats, crides a evitar les concentracions multitudinàries, lentitud en la presa de decisions governamentals, etc. És evident que el desenvolupament tecnològic ha permès, en la situació actual, que el control de l'Estat sobre la població sigui enormement gran i que les conseqüències posteriors per als nostres sistemes socials i polítics seran, probablement també, molt més grans que llavors.

EL FAR

Juanjo Gallardo

El Comité de Defensa Económica

Una eina del moviment obrer (La CNT Barcelona 1931)

Les condicions de vida i d'habitatge de la classe obrera, eren pràcticament igual a tota l'Europa a principis del segle XX, per què la misèria estava instal·lada en tots els indrets del continent, a part que amb dos guerres mundials en molt poc temps la joventut estava desfeta.

Entre mig, en acabar la Primera Guerra Mundial, una bona part dels països del nord d'Europa van començar a legislar i protegir el teixit social en qüestions com l'habitatge, pel que barris pròxims al centre de la ciutat estiguessin regentats per obrers que podien permetre's lloguers assequibles a prop del lloc de treball.

Però a Barcelona va passar tot el contrari, tot i que era un moment efervescent amb grans projectes del capitalisme i la rehabilitació de la ciutat, pel que necessitaven una gran quantitat de

ma d'obra, sempre molt mal pagada i explotada, sense condicions laborals acceptables i horaris interminables.

Els projectes econòmics de Barcelona, principalment foren: primer durant el període de la Primera Guerra Mundial abastir d'uniformes de l'exèrcit com de màquines de matar, és a dir, el sector del tèxtil i del metall a ple rendiment (subministrant als dos exèrcits bel·ligerants); després, la construcció del metro i el projecte de l'exposició Universal de 1929; fer del carrer Balmes una via ràpida soterrant els ferrocarrils catalans i tota la monumental obra de l'eixample barceloní, fins l'acabament de l'exposició i l'arribada del crack del 29.

Doncs bé, el primer sindicat de llogaters a Barcelona va néixer el desembre de 1919 en un moment molt convuls on, després de la vaga de la Canadenca, la resposta de la patronal Catalana va decretar a Barcelona un Locaut i va paraitzar tota la ciutat.

El Sindicat de Llogaters va servir per parar el cop feixista de la patronal i la Càmera de la Propietat, durant el final d'aquell 1919 i l'any de 1920, que els lloguers es negociaven a la baixa. Però aleshores els petits i mitjans empresaris, que també tenien llogats els baixos pel comerç de la ciutat, va buidar de contingut el Sindicat Llogaters i en poc temps es varen fer amb el control del sindicat i el convertiren en una "Càmera del Inquilino". Aquest període de Martínez Anido com a governador amb la concommitància de la burgesia catalana va permetre un període de forta repressió a Catalunya amb la que els especuladors eren uns dels gran beneficiaris del moment, la falta d'habitatge i l'especulació van fer irrespirable l'ambient.

Amb l'arribada de la República, els obrers van creure que els polítics republicans serien molt més sensibles a les seves demandes d'abaratir els lloguers, demanant una reducció d'un 40%. Mentrestant, el Sindicat de la Construcció de la CNT de Barcelona creà el "Comité de Defensa Económica", fent un estudi dels preus del lloguer a tots els barris perifèrics de la ciutat. Paral·lelament la CNT preparava el miting del 1er de Maig a les portes del Saló de les Belles Arts. Els encarregats de gestionar aquell miting, la F.L. de CNT, cediren l'acta al sindicat de la Construcció, que convertirà el miting en una assemblea oberta de més de 100.000 persones. Acabat l'acte els manifestants marxaren fins la plaça Sant Jaume per entregar les conclusions d'aquella assemblea al nou president de la Generalitat Francesc Macià. Pel camí a la plaça es produiran els primers morts.

A partir d'aquell moment, el sindicat, a través de conferències i mitings a barris i pobles dels volts de Barcelona, després de veure que la Càmera de la Propietat amb el seu president Joan Pich i Pon no volien asseure's a negociar cap tipus de rebaixa. Aquesta Càmera es va dotar, com sempre, dels

seus aliats: el Govern de Madrid, tots els cossos repressius de l'estat i un Governador civil que va resultar molt agressiu. Estem parlant de Oriol Anguera de Sojo.

A partir d'aquell moment el Comité de Defensa Económica anava assessorant a aquelles famílies que demanaven un recolzament per deixar de pagar un lloguer abusiu, sobretot en temps de fam. La Càmera de la Propietat lluitava per fer front als impagaments, els desnonaments d'inquilins es multiplicaren. En un primer moment els mateixos obrers i veïns feien front als desnonament tornant a pujar els mobles a l'habitatge, fins que la República es dotà d'un cos repressiu: la Guàrdia d'Assalt, que a Barcelona estaran operatius l'1 d'agost de 1931. A partir d'aleshores la repressió serà brutal, carregant contra manifestacions de dones als barris de Barcelona com el Clot, Sant Andreu, Hospitalet...

El Sindicat de la Construcció havia proposat que qui volgués participar a la vaga s'apuntés al Comité de Defensa Económica per fer un seguiment de la lluita i tenir el recolzament de l'organització, en definitiva, per què les famílies no es sentissin soles. La tasca principal del Sindicat la podem situar entre els mesos d'abril a desembre de 1931, amb el punt més àlgid del conflicte el mes d'agost a on més de 100.000 persones van deixar de pagar el lloguer. Amb tot això, Anguera de Sojo decideix detenir a tot el comité de Defensa Económica i els dirigents del sindicat de la Construcció, tancats com a presos governatius un cop a la Model de Barcelona. Al despatx, el director Anguera crida un a un els presos i se'n fot de tots ells, sobretot de Santiago Bilbao, que era l'home visible del Comité de Defensa Económica. Aquesta actitud d'Anguera provocà un motí a la presó, la repressió del qual serà brutal. Al dia següent a Barcelona hi haurà una vaga solidària que provocarà enfrontaments als carrers, sobretot al centre de la ciutat, que acabà amb l'assalt del local del sindicat de la Construcció al carrer Mercaders 25, i tots els obrers del sindicat detinguts.

Al final d'aquell any Pin i Poch es donava per guanyador ja què tot el sindicat de la Construcció estava emprisonat. Però Santiago Bilbao feia una altra lectura, per què calculava tot allò que les famílies havien deixat de pagar, que no era inferior als 40 milions de pessetes. A inicis de 1932 hi havia barris i espais, "casas pasillos", o "casas barates", etc. que continuaven sense pagar el lloguer, i la gran majoria de la població havia entrat en la dinàmica de la reducció del lloguers a tota la ciutat, tal com s'aprecia als butlletins de la revista El Llogater.

DICCIONARI MILITANT

Manel Aisa

Recomanacions

Música

HOMAS

Aquest mes no us recomanarem cap disc en concret. Us recomanarem tota la música que artistes i anònims estan realitzant des de casa seva per amenitzar aquests dies de quarantena. Només un petit tast, ja que la xarxa en va plena. Gràcies a totes aquelles persones posen al servei de la comunitat, de manera completament desinteressada, les seves habilitats.

Literatura

DONES - Isabel Clara Simó

L'autora, que ha manifestat sovint que no creu en una "literatura femenina" i que "hi ha, simplement, bona i mala literatura", es llança ara a explorar el món de les dones, tan divers i tan ampli, "perquè no és cap tema tabú per a mi, tot el contrari. No n'hi ha, de temes tabú, en literatura, ni per a homes ni per a dones". Amb una feliç recerca del llenguatge oral, l'habilitat literària i la subtileza que la caracteritza, Isabel-Clara Simó ens presenta una deliciosa, incisiva i lacerant mirada sobre disset tipus de dona, totes diferents, perquè "cada dona és individu, i cap no és espècie".

Sèries

Years and years

Aquesta impactant sèrie prediu un futur que no sembla tan llunyà. A través d'una anàlisi dels problemes del món, i una valenta predicció de de les seves conseqüències en un futur proper, crea un reflex terrorífic en el que ens mirem. A través de la família Lyon, representant la classe mitja britànica, veurem com de despiadat pot arribar a ser el capitalisme.

Les Receptes Damunt un cel de fil

(Restaurant vegetarià de Terrassa)

Ingredients

per a 4 persones

Per a la massa de les 4 creps
350 g de farina de fajol
700 g d'aigua
una cullerada sopera d'orenga
sal

Per al farcit de les 4 creps
3 cebes
400 g de barreja de bolets
150 g de pinyons
2 grans d'all
un manat de julivert
sal i pebre

Per a una salsa de pebrot escalivat
un pebrot vermell escalivat
100 g d'ametlles torrades
un raig de beguda d'arròs
sal i pebre

CREPS DE FAJOL FARCIDES DE Ceba DOLÇA, BARREJA DE BOLETS I PINYONS

Elaboració

Preparació del farcit

Poseu a fregir a foc fort la ceba tallada en trossos llargs i gruixuts, a la jardinera, i no pareu de remenar. A mitja cocció, quan comenci a transparentar, afegiu-hi un xic de sal i els pinyons, remeneu i, a continuació, afegiu-hi els bolets tallats a trossos i torneu a remenar. A l'últim moment, afegiu-hi una picada d'all i julivert.

Preparació i farciment de les creps

Escampeu una gota d'oli en una paella al foc. Poseu una quarta part de la massa de les creps a la paella i esteneu-la fins que quedi en forma de disc. Quan es pugui desenganxar fàcilment del fons de la paella, la gireu, la manteniu un momentet, la poseu al plat i la farciu amb la ceba, la barreja de bolets i els pinyons fregits.

Preparació de la salsa de pebrot escalivat

Agafeu un pebrot escalivat, sense pell ni llavors, poseu-lo en una batidora de vas amb les ametlles torrades, un raig de beguda d'arròs, sal i pebre, i triturau fins que la salsa quedi ben lligada i homogènia.

AIXÒ NO M'HO POTS ESTAR DIENT! (HUMOR SOCIAL)

EN JORDI NO ENTÉN PERQUÈ A LES PELIS ELS NAZIS SON ELS DOLENTS I A BARCELONA, NO.

El joc de paraules

Fonamentats en els més petonejats (de 6 lletres)

-----

per @jocsdeparaules
Solució al problema anterior: Polsim

Escacs

Blanques juguen i guanyen

Vincent Keymer, el nen prodigi dels escacs, anomenat per alguns el Bobby Fischer alemany, amb només 12 anys aconseguí la victòria davant el bielorús Boris Gelfand, amb 2.701 d'ELO. A la partida jugada el 2018, Keymer es farà amb la victòria després d'un final d'infart. Què va fer el nen prodigi a la situació del diagrama?

Solució al problema anterior:
Les negres per evitar el mat només tenen ...Df5. I aquí, Polgar, realitza el sacrifici: 1. Dxb8!! I les negres es rendeixen, perquè si 1... Rxb8, 2.Ah6+ i el mat és imparable: 2... Rg8 i 3.Te9#

Sudoku

		3	6			4	8	7
	7			3	4			5
4	5			7	8			
	3			6	7	9	2	8
6				4		5	3	
			5			7	4	
9	4	5		8				2
	8			5	2	3	6	9
3		2				8	5	4

Partint d'alguns nombres ja disposats en algunes de les caselles, cal completar les caselles buides amb números del 1 al 9 sense que es repeteixin per fila, columna o regió.

Solució:

2	9	1	5	4	6	7	8	3
1	7	8	2	3	4	5	6	9
4	5	9	1	7	8	3	2	6
5	3	6	2	7	9	8	1	4
8	6	7	4	5	3	2	9	1
7	2	4	6	8	1	3	5	9
9	4	5	8	3	6	2	7	1
6	8	3	9	5	2	7	4	1
3	1	2	8	6	9	5	4	7

“La debilitat del sistema sanitari públic s’ha gestat amb les retallades”

Aquest mes parlem amb Rosa Pahissa, metgessa de l’Atenció Primària. La Rosa desenvolupa la seva tasca professional a Rubí però viu a Sabadell, on és militant, també, dels moviments socials de la ciutat.

Bon dia Rosa, explica’ns, com esteu vivint aquesta situació d’excelsionalitat?

Amb una gran preocupació i sensació d’imptència davant la perspectiva d’un imminent col·lapse sanitari que podia i havia d’haver estat previst per les autoritats polítiques i sanitàries. A un nivell immediat, aquesta crisi podia haver-se abordat amb molta més antelació veient els exemples d’altres països; però a un nivell més general, la debilitat del sistema sanitari públic s’ha vingut gestant a base de successives onades retalladores tant dels governs estatals com autonòmics i ara en patim les conseqüències.

Amb quina situació us trobeu actualment al CAP?

Ara per ara, ens trobem a l’expectativa davant l’absència d’una coordinació clara entre CAPs que fa que les funcions de cada centre es decideixen en funció de l’organització interna del personal. Era evident des d’un primer moment que serveis com el 061 serien els primers en saturar-se, i no s’ha tingut en compte la xarxa de CAPs com a eina potencial a l’hora de gestionar el pic de necessitat assistencial. Ara mateix, els CAPs

haurien de funcionar en coordinació plena amb els hospitals, exercint de primera línia d’atenció i filtratge de pacients, realitzant alhora una funció informativa que permeti resoldre la gran quantitat de demanda informativa i assistencial de la població.

Es nota la falta de recursos de la sanitat pública en moments així?

Absolutament. Els CAPs estan infradotats per atendre una emergència d’aquestes dimensions i es troben limitats a l’hora de contribuir a descongestionar els hospitals. En aquests moments ja s’està fent una crida al personal d’atenció primària per incorporar-se a l’atenció hospitalària, cosa que és absolutament necessària, però a la vegada implicarà deixar considerablement descobertes les funcions pròpies de l’atenció primària.

Com us afecta aquesta mancança a nivell laboral?

En aquest sentit hi ha una intensificació d’una situació de saturació i sobrecàrrega que s’arrossega des de fa temps. La cobertura de baixes de personal contagiats o en risc accentua la falta del personal que ja

existia anteriorment. La situació actual implica un esforç de tots els professionals a adaptar-nos a les necessitats de la població, però sobretot caldrà un esforç per sobreposar-se a aquesta situació més endavant; No s’està pensant, per exemple, en com es gestionaran unes llistes d’espera que ja eren extremadament llargues abans de la pandèmia, amb una sanitat ja minvada de recursos.

Patiu estres psicològic i/o emocional en situacions així?

Sí, la falta de material de protecció genera una gran sensació d’inseguretat i una por generalitzada a convertir-se en una font de contagi tant per a pacients com per al nostre entorn més proper. Per altra banda, estem en contacte amb els nostres companys que treballen als hospitals i veiem com la falta de material i de prevenció els està

portant al límit de les seves forces físiques i mentals.

Quins EPIs feu servir vosaltres?

La dotació del CAP és totalment insuficient. Hi ha un nombre molt escàs d’EPIs i el seu ús s’ha de restringir, portant-nos a atendre pacients amb patologies respiratòries sense l’equipament adequat, amb el que això implica tant a nivell de risc personal com de contagi a altres.

Què podem fer nosaltres per ajudar-vos?

Complir estrictament les mesures de confinament mentre duri l’emergència, i un cop acabada, sortir al carrer en massa a exigir responsabilitats polítiques i la construcció d’un veritable sistema de salut pública universal.

Ho farem.

Redacció Catalunya

www.cgtcatalunya.cat

VOLS AFILIAR-TE?

Descarrega’t aquí el full d’afiliació
Omple’l i porta’l a qualsevol seu de CGT de Catalunya
o envia un correu electrònic a: afiliacio@cgtcatalunya.cat
o la nova afiliació online a la direcció: www.cgtcatalunya.cat/afiliacio

